

A/A	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥ ΔΙΔΑΚΤΟΡΑ	ΤΙΤΛΟΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ	ΤΡΙΜΕΛΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗ	ΠΕΡΙΛΗΨΗ
1.	Fields, Rhodell	Γνωσιακή Ανάλυση Θρησκευτικών Χορωδιακών Έργων του 20ου αιώνα	Αθανάσιος Ζέρβας (επιβλέπων) Eric Honour Κυριάκος Νεκτάριος Πάρης	Η διατριβή αυτή είναι μία προσπάθεια εξιχνίασης των αιτιών που θέτουν πολλά χορωδιακά έργα του 20ου αιώνα σε ψηλότερες θέσεις στις προτιμήσεις του κοινού από αντίστοιχα έργα των ιδίων συνθετών της ίδιας περιόδου. Η βασική υπόθεση και βάση της διατριβής είναι ότι πολλοί συνθέτες του 20ου αιώνα χρησιμοποίησαν διαφορετικές και περισσότερο βατές τεχνικές σύνθεσης κατά την σύνθεση έργων θρησκευτικού χαρακτήρα αντί της καινοτόμας μουσικής και συνθετικής διαλέκτου που χρησιμοποιούσαν στην οργανική και ορχηστρική τους μουσική. Περαιτέρω ερευνάται αν και κατά πόσο αυτές οι βατές μουσικές επιλογές από πλευράς συνθετών ήταν προϊόν καθαρής συνειδητής επιλογής ή σε ποιό βαθμό οι εν λόγω συνθέτες λειτούργησαν ασυνείδητα κυρίως με βάση αρχαιτυπικές μουσικές φόρμες που συνδέουν κάθε ανθρώπινο εγκέφαλο με τα θρησκευτικά του πρότυπα.
2.	Simon Bettina	Αυτοσχεδιασμός σε καντέντες κλασικών κοντσέρτων για όμποε: Ιστορική έρευνα και εκτέλεση σε σύγχρονα και όργανα εποχής	Κωνσταντίνος Χασιώτης (επιβλέπων) Κατρίν-Αννέττε Τσεντς Geoffrey Burgess	Διορατικότητα στον ιστορικό αυτοσχεδιασμό, τεκμηρίωση και ηχογράφηση ζωντανών παραστάσεων, δημιουργία κατευθυντήριων γραμμών και μεθόδου για τον αυτοσχεδιασμό Καντεντών για Όμποε και Ξύλινα Πνευστά, με βάση ιστορικές πηγές.
3.	Wylie James – Godfrey (έναρξη ακαδ.έτος 22-23)	Το Radif της Ιρανικής Κλασικής Μουσικής ως ένα δημιουργικό εργαλείο αυτοσχεδιασμού και τροπικής σύνθεσης της ανατολικομεσογειακής μουσικής και της επιτέλεσής της στην Ελλάδα του σήμερα. Γλώσσα συγγραφής: Αγγλική	Ευθύμιος Ατζακας (επιβλεπων), Αθανάσιος Ζέρβας, Γερμανός Αχαλινοτόπουλος	Ο αυτοσχεδιασμός και η πρωτότυπη σύνθεση διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στη σύγχρονη σκηνή της τροπικής μουσικής στην Ελλάδα. Ωστόσο, η μεθοδολογία και ο τρόπος προσέγγισης και μετουσίωσης του δομικού, μοτιβικού/μελωδικού υλικού από το οποίο συγκροτείται το θεωρητικό και επιτελεστικό πλαίσιο τους με σκοπό τη δημιουργία νέων μουσικών έργων δεν έχει συζητηθεί διεξοδικά μέχρι σήμερα. Στην παρούσα ερευνητική πρόταση προτείνεται ένα πρακτικό μοντέλο, εμπνευσμένο από το radif της ιρανικής κλασικής μουσικής, που μπορεί να βοηθήσει συνθέτες, μουσικούς και παραγωγούς της σύγχρονης τροπικής μουσικής να ανασυνθέσουν, να αναστοχαστούν και να θέσουν μεθοδολογικές και εκπαιδευτικές βάσεις επάνω στο πλήθος των πηγών, των ιδιωμάτων και των μουσικών ερεθισμάτων που απαρτίζουν το ψηφιδωτό των ανατολικομεσογειακών προφορικών παραδόσεων.

4.	Αδελφοπούλου, Θάλεια	Από την πρακτική του partimento στη θεωρία των σχημάτων: Προς μια συστηματική αναλυτική προσέγγιση της μουσικής του Νικόλαου Χαλικιόπουλου Μάντζαρου και των μαθητών του	Πέτρος Βούβαρης (επιβλέπων) Αθανάσιος Ζέρβας Κωνσταντίνος Καρδάμης	<p>Η παρούσα έρευνα προτείνει την συστηματική αναλυτική προσέγγιση της δομής της μουσικής του Ν. Χ. Μάντζαρου και των μαθητών του μέσω μιας ιστορικά ενημερωμένης μεθοδολογικής προσέγγισης. Μια τέτοια προσέγγιση μπορεί να περιλαμβάνει ένα πλουραλιστικό αναλυτικό μοντέλο με εργαλεία της κοινής πρακτικής της τονικής μουσικής, αφού το έργο του Μάντζαρου και των μαθητών του χρονολογείται από τον 19ο αιώνα, εμπίπτοντας στην περίοδο αυτή. Εκτός από το συνθετικό τους έργο, πολλοί από τους Επτανήσιους συνθέτες είναι γνωστοί για το παιδαγωγικό τους έργο, αφού όχι μόνο δίδαξαν ανώτερα θεωρητικά αλλά κατέγραψαν το παιδαγωγικό τους σύστημα σε πραγματείες της εποχής, οι οποίες, ως λογικό επακόλουθο, έχουν μία θέση ανάμεσα στα μεθοδολογικά εργαλεία ανάλυσης. Ωστόσο, για έναν ιστορικά συναφή τρόπο προσέγγισης της δομής της συγκεκριμένης μουσικής, είναι σκόπιμος ο άμεσος συσχετισμός του με τη μουσική πραγματικότητα στα Επτάνησα κατά τον 18ο και 19ο αιώνα, η οποία επηρεάστηκε από την Ιταλία και τα μουσικά της κέντρα (Νάπολη, Μιλάνο). Χαρακτηριστική και διαδεδομένη, τεχνική του ναπολιτάνικου μουσικού συστήματος ήταν η πρακτική του partimento, με την οποία επιβεβαιωμένα ήρθαν σε επαφή ο Μάντζαρος και οι μαθητές του, καθιστώντας τη μελέτη των partimenti της εποχής χρήσιμο αναλυτικό εργαλείο. Άμεσα συνδεδεμένη με τα partimenti είναι η καινοτόμα θεωρία των μουσικών σχημάτων του Robert Gjerdingen. Δεδομένης της ιστορικής συνάφειας της πρακτικής του partimento τόσο με τη μουσική του Μάντζαρου και των μαθητών του, όσο και με τη θεωρία των μουσικών σχημάτων, φαίνεται ερευνητικά δόκιμη η συστηματική προσέγγιση της δομής της μουσικής των πρώιμων συνθέτων της Επτανήσιακής σχολής μέσω της θεωρίας αυτής.</p>
5.	Αθανασίου, Ιωάννης	Τροπικότητα και εναρμόνιση: η λαϊκή κιθάρα στην ελληνική αστική λαϊκή μουσική των 78 στροφών (1936-1941)	Ελευθέριος Τσικουρίδης,(επιβλέπων) Ιωάννης Πλεμμένος Ρενάτα Δαλιανούδη	<p>Η λαϊκή κιθάρα αποτελεί ένα από τα πρωταγωνιστικά όργανα στην ελληνική αστική λαϊκή μουσική. Υπήρξε ένα όργανο με πλήθος συμμετοχών από την αρχή της σχετικής δισκογραφίας των 78 στροφών, όντας σχεδόν αναπόσπαστο από αυτή. Μέσα από τους κύριους εκφραστές της εξεταζόμενης περιόδου αντλούνται οι δυνατότητες της και οι τεχνικές της, φανερώνοντας έτσι τους πολυποίκιλους χαρακτήρες και ερμηνείες της. Αυτό, διότι η κιθάρα εισήχθη στο εξεταζόμενο ρεπερτόριο ως ετερότοπο όργανο από τα υπόλοιπα που το απάρτιζαν, όντας ένα όργανο διαμορφωμένο κυρίως για διαφορετικούς τύπους μουσικής. Αν και κατέχει κυρίως το ρόλο της αρμονικής συνοδείας μέσω διάφορων τεχνικών εναρμόνισης, η ίδια δεν παύει να εμφανίζεται και ως σολιστικό όργανο. Σε ορισμένα δε ηχητικά τεκμήρια η ίδια έχει και αυτόνομο χαρακτήρα. Εκτός της τεχνικής φύσης του οργάνου, υιοθετούνται διαφορετικές τεχνικές από τα υπόλοιπα όργανα που συνυπάρχουν στους εκάστοτε τύπους ορχήστρας και σταδιακά αντικαθίστανται από την κιθάρα, διατηρώντας -σε υπαινικτικό επίπεδο- τα στοιχεία τους. Το νέο όργανο που δημιουργείται παίρνει την ονομασία «λαϊκή κιθάρα» ως η ελληνική παραλλαγή της κιθάρας. Η μελέτη των τεχνικών εναρμόνισης σε συνάρτηση με την τροπικότητα του ρεπερτορίου αποτελεί σημαντικό αντικείμενο έρευνας και μελέτης ώστε να εξηγηθούν όχι μόνο αρμονικά ζητήματα, αλλά και η όλη ιδιόμορφη λειτουργία του ελληνικού μουσικού πολιτισμού ο οποίος δανείζεται, επεξεργάζεται, παραλλάσσει και εντέλει αξιοποιεί επιλεκτικά στοιχεία διαφορετικών πολιτισμών. Το ρεπερτόριο στην ελληνική αστική λαϊκή μουσική από τη δισκογραφία των 78 στροφών κι έπειτα δεν έμεινε ποτέ στάσιμο από την είσοδο της κιθάρας –και κατ’ επέκταση της εναρμόνισης- ενώ υπέστη διαρκή εξέλιξη. Το ρηχό consensus περί «Ανατολής – Δύσης» ως δίπολο, καταρρίπτεται, δίνοντας στον ελληνικό μουσικό πολιτισμό μια ενιαία πολυτασική ταυτότητα.</p>

6.	Αμπατζίδης, Αθανάσιος	Η πολυστυλιστική σύνθεση ως μέσο αντιστικτικής δραματοουργίας στον κινηματογράφο και στις παραστατικές τέχνες.	Γεώργιος (επιβλέπων) Πέτρος Βούβαρης Ερρίκος Φρεζής	Κυριακάκης Η προτεινόμενη διδακτορική διατριβή επιδιώκει τη συνομιλία μεταξύ της χρήσης του πολυστυλισμού και της δραματοουργικής αντίθεσης στον κινηματογράφο και τις παραστατικές τέχνες. Για τον σκοπό αυτό προτίθεται κατά βάση να κινηθεί γύρω από τη σύνθεση και παρουσίαση νέων πολυμεσικών έργων με κεντρικό αισθητικό άξονα τη χρήση πολυστυλιστικής μουσικής ως αντιστικτικού δραματοουργικού μέσου, ενώ επιπλέον θα διερευνήσει και την ιστορική πορεία του πολυστυλισμού και της αισθητικής-νοηματικής αντίθεσης της μουσικής ως προς τη δραματολογία ενός άλλου έργου. Η χρήση μιας μουσικής γλώσσας, εμπορικής κατά κύριο λόγο, κυρίως στη σύνθεση για τον κινηματογράφο, που έχει ως πλαίσιο αναφοράς τη μουσική του 19ου αιώνα κυρίως, καθώς και των πρώτων δεκαετιών του 20ου, σε συνδυασμό με την αλματώδη ανάπτυξη της μουσικής τεχνολογίας και τη δυνατότητα οικιακής ηχογράφησης με εικονικά, συνθετικά και φυσικά όργανα, επαναπροσδιορίζει τα δεδομένα στη σύνθεση μουσικής για τον κινηματογράφο και τις παραστατικές τέχνες και δημιουργεί ερωτήματα σχετικά με τις νέες αισθητικές κατευθύνσεις που έχει ή δύναται να πάρει η μουσική σύνθεση στα μέσα αυτά. Το παραπάνω πλαίσιο οδηγεί σε μια σειρά ερωτημάτων και αναζητήσεων ως προς τη σύνθεση για τον κινηματογράφο και τις παραστατικές τέχνες, που συγκλίνουν προς δύο κεντρικούς και αλληλένδετους προβληματισμούς: α) Τι δυνατότητες υπάρχουν και ποιες συνέπειες προκύπτουν από τη διεύρυνση της χρήσης πολυστυλιστικών συνθετικών μέσων ως αντιθετικών δραματοουργικών εργαλείων; β) Ποιες νέες κατευθύνσεις θα μπορούσε να πάρει η σύνθεση για τον κινηματογράφο και τα πολυμεσικά έργα, η οποία δεν εντάσσεται στο κυρίαρχο εμπορικό ρεύμα; Τα παραπάνω ερωτήματα αποτελούν και τους πρωταρχικούς κορμούς αναζητήσεων της παρούσας διδακτορικής πρότασης, τα οποία αναμένεται να εξειδικευτούν περαιτέρω στην πορεία. Η διδακτορική μου διατριβή θα περιλαμβάνει συνθετική δραστηριότητα που θα συνοδεύεται από την απαραίτητη έρευνα με παρουσίαση σειράς έργων για τον κινηματογράφο και τις παραστατικές τέχνες, βιβλιογραφική επισκόπηση και ποιοτική ανάλυση περιπτώσεων αντιστικτικής χρήσης μουσικής σε ήδη υπάρχοντα κινηματογραφικά έργα.
7.	Βαρελόπουλος, Δημήτριος	“Ήχο-Κείμενα”: Μία εθνογραφική προσέγγιση της ηχογράφησης της μουσικής και των πρακτικών της στον ελληνικό χώρο. “Η περίπτωση του Έντεχνου”	Σωκράτης (επιβλέπων), Ιωάννης Τσιουλιάκης, Δάφνη Τραγάκη	Σινόπουλος Ο ήχος αποτελεί το σημαντικότερο ίσως συστατικό της καθημερινότητας στην “οργανωμένη” ζωή αλλά και τη φύση. Αποτελεί επίσης δομικό στοιχείο της μουσικής, σε όλες τις εκφάνσεις της σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης, διαχρονικά, με όποιον τρόπο αυτή και να επιτελείται. Η διαπίστωση αυτή- αξίωμα κατά την προσωπική μου γνώμη- δυστυχώς δεν αποτέλεσε εφελκτήριο για τη διεξοδική ανάλυση και διερεύνηση του φαινομένου του ήχου, τουλάχιστον απο ανθρωπολογικής άποψης, καθώς οι περισσότερες αναλύσεις περιορίζονται στα μορφολογικά, υφολογικά και αισθητικά χαρακτηριστικά του, φωτίζοντας λιγότερο τον τρόπο που αυτός παράγεται -απο ανθρώπους ή όργανα- και αναπαράγεται, στις μέρες μας πια και με τη βοήθεια της τεχνολογίας. Το “κενό” αυτό καλείται να καλύψει ένα νεότερο σχετικά πεδίο μουσικολογικής και κοινωνιολογικής έρευνας, αυτό των Popular Music Studies, όπου το φαινόμενο της μουσικής αναλύεται με βάση τα δομικά του στοιχεία, ενώ επιπλέον διερευνάται και η διάσταση της μηχανικής παραγωγής και αναπαραγωγής του, καθώς και της επέλευσης του σε “ελεγχόμενους” ακουστικά χώρους (Recording Studios) και συνεπώς η κατασκευή του με όρους της “αγοράς”. Με άλλα λόγια η μουσική αντιμετωπίζεται ως προϊόν και το ηχογράφημα ως η υλική αλλά και ταυτόχρονα η μη υλική μορφή του. Η καταγραφή του μουσικού φαινομένου σε ήχο, αποτελεί σίγουρα τη μεγαλύτερη επανάσταση μετά την καθιέρωση της μουσικής σημειογραφίας καθώς σε αυτή δεν αποτυπώνεται μόνο η πληροφορία της μουσικής σύνθεσης αλλά ταυτόχρονα και η επιτέλεσή της. Έτσι το ηχογράφημα, για πρώτη φορά στην ιστορία της μουσικής, καθίσταται η σημαντικότερη πηγή μεταφοράς μουσικής πληροφορίας, πηγή η οποία δύναται να μεταφέρει εκτός από τις νότες και τη μουσική ερμηνεία. Η μουσική καταγραφή, όπως αυτή καθιερώθηκε με νέους όρους, εντυπώθηκε στη συνείδηση των μουσικών, εκπαιδευτικών της μουσικής, καθώς και των μουσικολόγων ως ένα απο τα σημαντικότερα μέσα διάσωσης, διάδοσης και καταγραφής του μουσικού έργου με ποικίλες εφαρμογές όπως η εκπαίδευση, η σύνθεση, η διαμόρφωση ηχητικών τοπίων, η εθνομουσικολογική- ανθρωπολογική έρευνα κ.α. Η παρούσα διατριβή επιχειρεί να ανοίξει τη συζήτηση για μία διεξοδικότερη και επιστημονικότερη διερεύνηση του φαινομένου του ήχου εστιάζοντας στον ελληνικό χώρο. Αντλώντας παραδείγματα απο το χώρο της σύγχρονης ελληνικής δισκογραφίας - μουσικής παραγωγής και με βασικότερο μεθοδολογικό εργαλείο αυτό της επιτόπιας εθνογραφικής έρευνας, επιχειρείται η καταγραφή και ανάλυση της πρακτικής της ηχογράφησης στον ελλαδικό χώρο, καθώς επίσης και η αισθητικοποίησή της με όρους προϊόντος. Εστιάζοντας στον όρο “Έντεχνο”, ο οποίος ταυτίζεται χρονικά με την αλματώδη ανάπτυξη της τεχνολογίας και της μουσικής βιομηχανίας στον ελλαδικό χώρο, η παρούσα διατριβή επιχειρεί να ιχνηλατήσει καθώς επίσης και να καταγράψει τη γεωγραφία της μουσικής παραγωγής στην Ελλάδα τα τελευταία 40 χρόνια, οριοθετώντας το πεδίο -κατα τη Μπουρντιεϊκή θεωρία- της ηχογράφησης, παραγωγής, αναπαραγωγής και εκμετάλλευσης του μουσικού ηχογραφήματος στη σύγχρονη Ελλάδα. Παράλληλα επιχειρείται μία αναλυτική παρουσίαση της διεθνούς βιβλιογραφίας που αφορά στην ανθρωπολογική διερεύνηση του ήχου, καθώς επίσης και της πρακτικής της ηχογράφησης ως

				εργαλείο ανάλυσης του μουσικού φαινομένου στις σύγχρονες (και όχι μόνο) κοινωνίες, διερευνώντας της Αύρα του κατα τον Μπένγιαμιν και οδηγώντας την επιστήμη της μουσικολογίας σε νέες κατευθύνσεις και σε αχαρτογράφητα ακόμα νερά. Η παρούσα διατριβή αποσκοπεί επίσης και στη ανάδειξη του μουσικού ηχογραφήματος ως συστατικού στοιχείου της μουσικολογικής έρευνας με στόχο την καταγραφή των ηχογραφημάτων- ελληνικού και διεθνούς ρεπερτορίου- καθώς επίσης και την ανάλυσή τους με επιστημονικούς όρους, με απώτερο σκοπό τη δημιουργία μουσείου- εθνικού αρχείου ηχογραφημάτων όχι μόνο διασωστικού χαρακτήρα, αλλά ως εργαλείο για περαιτέρω έρευνα στο χώρο της σύνθεσης, της ηχο- παραγωγής καθώς επίσης και της εκπαίδευσης, μουσικής και γενικής. Το κενό αυτό στη διαχείριση των ηχογραφημάτων έρχεται να επιτείνει και μία δημοσιογραφικού τύπου παρέμβαση στο πεδίο της μουσικής βιομηχανίας, παρέμβαση η οποία φωτίζει με όρους αναγνωρισιμότητας ο,τι αυτή ή η αγορά θεωρεί σημαντικό, με αποτέλεσμα να επισκιάζεται σημαντικό μέρος των ηχογραφημάτων που παρουσιάζουν ιδιαίτερο τόσο αισθητικό όσο και ανθρωπολογικό ενδιαφέρον.
8.	Βλαχάκη, Μαρίνα	Η επίδραση της χρήσης του Συστήματος Kodaly στην ανάπτυξη της πρίμα-βίστα του πιάνου σε μαθητές 6 έως 8 ετών.	Πέτρος Βούβαρης (επιβλέπων) Λελούδα Στάμου Νικόλαος Ζαφρανάς	Η εκ πρώτης όψεως ανάγνωση, η ικανότητα ενός μουσικού να διαβάσει και να εκτελέσει βλέποντας για πρώτη φορά μια μουσική παρτιτούρα, θεωρείται βασική δεξιότητα για όλους τους μουσικούς και ακόμα σημαντικότερη για τους πιανίστες. Ευρήματα ερευνών έχουν αναδείξει, εκτός των άλλων, την ενίσχυση του ρόλου της εσωτερικής ακοής (νοερής μουσικής ακουστικής αναπαράστασης) ως έναν από τους σημαίνοντες παράγοντες για μία επιτυχημένη εκ πρώτης όψεως ανάγνωση. Παράλληλα, μελέτες έχουν δείξει ότι η χρήση του κινητού Ντο, μιας προσέγγισης όπου οι συλλαβές αντανακλούν σχετικές τονικές λειτουργίες και όχι απόλυτους φθόγγους, για τη διδασκαλία σολφέζ βοηθάει στην εκπαίδευση και ανάπτυξη της εσωτερικής ακοής. Η συντριπτική πλειοψηφία των μελετών που ερευνούν την επίδραση του κινητού Ντο στην εκ πρώτης όψεως ανάγνωση αφορούν το τραγούδι, ενώ μικρός είναι ο αριθμός αυτών που έχουν ασχοληθεί με την πρακτική της χρήσης του κινητού Ντο στην οργανική εκτέλεση. Ακόμα και όταν αυτό συμβαίνει, η πλειοψηφία τους αφορά κυρίως μονοφωνικά όργανα (π.χ. έγχορδα, πνευστά) ή/και μαθητές μεγαλύτερης ηλικίας. Η μελέτη της πρακτικής στην εκ πρώτης όψεως στο πιάνο, και ειδικότερα στους νέους αρχάριους μαθητές, με χρήση του κινητού Ντο είναι εξαιρετικά περιορισμένη. Ως εκ τούτου, στόχος της προτεινόμενης μελέτης είναι να ερευνησει την επίδραση της διδασκαλίας σολφέζ με χρήση κινητού Ντο στις επιδόσεις αρχάριων μαθητών πιάνου στην εκ πρώτης όψεως ανάγνωση.
9.	Βλέτσος, Βασίλειος	Η Οκταχμία στο Δοξαστάριο του Ιακώβου Πρωτοψάλτου. Τα δογματικά Θεοτόκια. Ερμηνεία- Εκτέλεση-Διδακτική Γλώσσα συγγραφής: Ελληνική	Κυριάκος Νεκτάριος Πάρης (επιβλέπων) Άννα Μαρία Ρεντζεπέρη Ιωάννης Λιάκος	Η διδακτορική μου εργασία, πραγματεύεται μουσικολογικά, ερμηνευτικά και διδακτικά θέματα γύρω από τα δογματικά Θεοτόκια, όπως αυτά μελοποιήθηκαν από τον πρωτοψάλτη Ιάκωβο. Αρχικά, θα εστιαστεί στο περιεχόμενο και τον ρόλο τους στη λατρεία, κάτι που θα γίνει μέσα από συστηματική ανάλυση. Στη συνέχεια, θα πραγματοποιηθεί μορφολογική προσέγγιση των μελών, όπου θα επισημανθούν οι μελωδικές φράσεις, αλλά και δομικά μελωδικά σχήματα. Έπειτα, θα δημιουργηθούν εισαγωγικές διδακτικές ασκήσεις που θα βοηθήσουν στην πρακτική εξάσκηση της θεωρίας και θα επισημάνουμε τη μεθοδολογία της διδακτικής των ιδιομέλων. Ολοκληρώνοντας, θα προσπαθήσουμε να εισέλθουμε στο νου και τη φαντασία του δημιουργού, αλλά και στην κατ' έννοια μελοποίηση πραγματοποιώντας μέσω αυτών αισθητική και ερμηνευτική προσέγγιση του κάθε τροπαρίου, εστιάζοντας στις ιδιαίτερες θέσεις και το ήθος του εκάστοτε ήχου.
10.	Γιαμπούλου Παρασκευή	Τα έργα με πιάνο του Κωνσταντίνου Κυδωνιάτη-Η ερμηνεία του με βάση τις ερμηνευτικές προσεγγίσεις του ίδιου του συνθέτη	Ιωάννης Ζγούρας (επιβλέπων) Γεώργιος-Εμμανουήλ Λαζαρίδης Νικόλαος Τσούχλος	Η παρούσα διδακτορική διατριβή πρόκειται να εστιάσει το ενδιαφέρον της στα έργα με πιάνο (σόλο πιάνο και έργα μουσικής δωματίου για πιάνο) του Κωνσταντίνου Κυδωνιάτη(πιάνο (1908 – 1996). Στόχος της εργασίας είναι η ερμηνεία των έργων με γνώμονα την πρωτότυπη παρτιτούρα και την ερμηνευτική προσέγγιση του ίδιου του συνθέτη. Σχετικά με την εκτέλεση της μουσικής για πιάνο του Κ. Κυδωνιάτη παρατηρούμε ότι η πολυπλοκότητα του συνθετικού του ύφους του σε συνδυασμό με τη χαρακτηριστική πιανιστική δεξιότητα που κυριαρχεί σε όλη την έκταση του έργου του, είναι πολύ πιθανό να δημιουργήσουν στον εκάστοτε εκτελεστή ερωτηματικά και απορίες, που αφορούν την τεχνική και την ερμηνεία. Οι προβληματισμοί που μπορεί να προκύψουν ενδέχεται να σχετίζονται με το ρυθμό, την πολυρυθμία, την άρθρωση, το «φραζάρισμα», τη δακτυλοθεσία, την ποιότητα και τα «χρώματα» του ήχου, το tempo, το rubato και τη χρήση του πεντάλ. Η παρούσα μελέτη θα ασχοληθεί με την πρακτική των παραπάνω θεμάτων και θα προτείνει πιθανές λύσεις, για προβλήματα σε συγκεκριμένα σημεία του έργου με αναφορά μουσικών παραδειγμάτων. Η ιδιαιτερότητα αυτής της διατριβής είναι ότι θα μελετήσει ερμηνευτικά ζητήματα του πιανιστικού έργου του Κ. Κυδωνιάτη και θα επιχειρήσει να αναδείξει τις προθέσεις και επιθυμίες του συνθέτη βασιζόμενη σε πρωτογενείς πηγές: α) Πρωτότυπες παρτιτούρες των έργων για πιάνο, β) Ηχογραφημένες εκτελέσεις έργων για πιάνο από τον ίδιο τον Κ. Κυδωνιάτη, γ) Ηχογραφημένες εκτελέσεις έργων του Κ. Κυδωνιάτη που τα διευθύνει ο ίδιος και δ) Προγραμματισμένες συνεντεύξεις με μαθητές και συνεργάτες του Κ. Κυδωνιάτη με τους οποίους

				<p>πρόκειται να συζητηθούν ερμηνευτικά ζητήματα σχετικά με τα έργα για πιάνο του Κ. Κυδωνιάτη και άλλων συνθετών. Σκοπός μας είναι να αντλήσουμε πληροφορίες σχετικά με τις ερμηνευτικές προσεγγίσεις του συνθέτη μέσα από τη διδασκαλία ή τη συνεργασία και την προσωπική επαφή που είχαν με εκείνον. Η πρακτική χρησιμότητα της παρούσας μελέτης είναι ότι θα αποτελέσει τη βάση και τον ερμηνευτικό οδηγό για την αυθεντικότητα της εκτέλεσης των έργων για πιάνο του Κ. Κυδωνιάτη, θα αναδείξει τις προθέσεις του, θα εξηγητήσει τους σκοπούς του και θα φωτίσει με τρόπο ξεκάθαρο, αλλά συγχρόνως πρωτότυπο και ενδιαφέροντα την «αλήθεια» της παρτιτούρας.</p>
11.	Γιαννάκη Ναταλία	Johann Sebastian Bach: Από το εκκλησιαστικό όργανο στο πιάνο. Συγκριτική μελέτη και ερμηνευτική προσέγγιση μεταγραφών έργων του συνθέτη	Ιωάννης Ζγούρας (επιβλέπων) Γεώργιος-Εμμανουήλ Λαζαρίδης Ιγκόρ Πέτριν	<p>Στην παρούσα εργασία εξετάζονται έργα του Johann Sebastian Bach που γράφτηκαν για εκκλησιαστικό όργανο και που μεταγράφηκαν από ρομαντικούς και σύγχρονους συνθέτες στο πιάνο. Αρχικά, παρουσιάζονται οι κυρίαρχες ερμηνευτικές τάσεις που επικρατούσαν στο μπαρόκ όπως και οι θεμελιώδεις διαφορές του εκκλησιαστικού οργάνου με το πιάνο όσον αφορά τον τρόπο παραγωγής του ήχου. Επιπρόσθετα, η διατριβή εξερευνεί τον επιμέρους τρόπο ερμηνείας του εκάστοτε συνθέτη που επηρεάζει έμμεσα και τον τρόπο γραφής του και στη συνέχεια κατευθύνεται στο πρωτότυπο μέρος της δηλαδή τη σύγκριση των μεταγραφών με το αυθεντικό κείμενο του Bach αλλά και τη σύγκριση των μεταγραφών του ίδιου έργου μεταξύ τους. Το πρωτότυπο μέρος συμπληρώνεται με τη σύνδεση των ηχογραφήσεων πολύπλευρων καλλιτεχνών με την ερμηνευτική προσέγγιση των έργων. Συγκεκριμένα, θα αναδειχθεί ο πιο ολοκληρωμένος τρόπος μεταγραφής και ερμηνείας αυτών των έργων με την μελέτη και το γόνιμο συγκερασμό της γραφής των συνθετών-μεταγραφέων με τις θεμελιωμένες επιταγές της εποχής του Μπαρόκ.</p>
12.	Δαμονίτσα Ρενάτο	Καταγραφή και μελέτη σύγχρονων etudes για βιόλα και μεθοδολογική ανάλυση της χρήσης τους ως διδακτικό εργαλείο στην ερμηνεία καινοτόμων τεχνικών έργων των Bartok, Ligeti, Kurtag και Hindemith. Ερμηνεία και ηχογράφιση των 6 Σόλο	Δημήτριος Χανδράκης (επιβλέπων) Δημήτριος Πάτρας Ανδρέας Γεωργιάδης	<p>Η παρούσα διατριβή πρόκειται να ασχοληθεί εκτεταμένα με την καταγραφή, μελέτη και ερμηνεία σύγχρονων etudes για βιόλα. Επίσης, ιδιαίτερη προσοχή θα αφιερωθεί στα απαιτητικά passage καινοτόμων τεχνικών, τις οποίες δεν συναντάμε σε έργα γραμμένα πριν τον 20ο αιώνα. Για κάθε ένα από αυτά τα passage, θα προταθούν συγκεκριμένες ασκήσεις που στοχεύουν στις δυσκολίες που παρουσιάζουν, με περιγραφή μελέτης και μια εν γένει εφαρμοσμένη μεθοδολογία επίλυσης τεχνικών δυσκολιών. Όσον αφορά το ερμηνευτικό μέρος της διατριβής, θα ερμηνευτούν και ηχογραφηθούν, μεταξύ άλλων, οι 6 Σονάτες για σόλο βιολί του Eugène Ysaÿe σε μεταγραφή για βιόλα, η Σονάτα για σόλο βιόλα του György Ligeti, το Κοντσέρτο για βιόλα του Béla Bartók, οι ασκήσεις Viola Spaces του Garth Knox, η συλλογή μινιατούρων “signs, games and messages” του György Kurtag.</p>
13.	Δανιήλ Ελένη	Η θεματολογία του λιμπρέτου στις όπερες των Giuseppe Verdi και Richard Wagner καθώς και των Διονύσιου Λαυράγκα και Μανώλη Καλομοίρη. Συγκριτική ανάλυση και συσχέτισή τους	Άννα-Μαρία Ρεντζεπέρη (επιβλέπουσα) Αθανάσιος Ζέρβας Αγγελική Καθαρίου	<p>Η παρούσα διατριβή εξετάζει τη σχέση μεταξύ της θεματολογίας των οπερών του Verdi και του Wagner και αυτής των οπερών του Διονύσιου Λαυράγκα και του Μανώλη Καλομοίρη. Πρόκειται για μια αναλυτική συγκριτική μελέτη των θεματικών στοιχείων των οπερών των τεσσάρων συνθετών, που προσφέρει μια βαθύτερη κατανόηση αυτών των έργων και της επιρροής τους στην εξέλιξη της όπερας. Τοποθετώντας τα έργα των Λαυράγκα και Καλομοίρη στο ευρύτερο πλαίσιο της ευρωπαϊκής οπερατικής παράδοσης, η διατριβή επιδιώκει να διερευνήσει αν και πώς η θεματολογία που βρίσκεται στα έργα του Verdi και του Wagner ερμηνεύεται και μετασχηματίζεται σε ένα ελληνικό πλαίσιο. Αρχικά θα δοθεί μια γενικότερη εικόνα της οπερατικής θεματολογίας στην Ευρώπη κατά τον 19ο αι, με ιδιαίτερη έμφαση στις χώρες που εκπροσωπούν οι υπό μελέτη συνθέτες. Στη συνέχεια θα μελετηθούν οι τέσσερις συνθέτες και οι όπερές τους. Πρώτα θα αναφερθούν βιογραφικά στοιχεία των συνθετών κι έπειτα θα διεξοδικά τα λιμπρέτι των οπερών σε συνδυασμό με ιστορικές πληροφορίες και διαδεδομένες απόψεις σχετικά με αυτά. Στη συνέχεια θα γίνει σύγκριση και συσχέτιση της θεματολογίας των οπερών και των τεσσάρων συνθετών ώστε να επισημανθούν ομοιότητες και διαφορές μεταξύ τους. Η προτεινόμενη έρευνα στοχεύει να δώσει μια πιο ολοκληρωμένη κατανόηση της θεματολογίας του οπερατικού έργου των Λαυράγκα και Καλομοίρη και της σχέσης της με τα έργα των Verdi και Wagner αλλά και να προβάλλει παράλληλα την ελληνική οπερατική δημιουργία.</p>
14.	Δημοσθένης, Δημήτριος	Το Οκτάηχο Δοξαστικό των Στιχηρών του Εσπερινού της εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, μελοποιηθέν εις Αργόν Στιχηραρμόν μέλος υπό Ιακώβου Πρωτοψάλτου Γλώσσα συγγραφής: Ελληνική	Κυριάκος Νεκτάριος Πάρης (επιβλέπων) Αγγελική Καθαρίου Ιωάννης Λιάκος	<p>Στην παρούσα εργασία θα παρουσιαστεί η σύνθεση του Ιακώβου Πρωτοψάλτου, σε αργό στιχηραρμόν μέλος, του οκτάηχου δοξαστικού των στιχηρών του Εσπερινού της εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Θα γίνει θεωρητική και πρακτική προσέγγιση της οκταηχίας μέσα από την προαναφερθείσα σύνθεση, προσπαθώντας να γίνει μια ολοκληρωμένη παρουσίαση στην ερμηνεία των οκταηχικών φαινομένων. Σημαντική είναι η ανάδειξη και παρουσίαση της πορείας του μέλους, κατά τον Ιάκωβο τον Πρωτοψάλτη, καθώς επίσης ποιες νέες μελωδίες χρησιμοποιεί ο συνθέτης και την παρουσίαση της οκταηχίας κατά τη συγκεκριμένη περίοδο. Στην παρούσα υπό ανάλυση σύνθεση, θα επιχειρηθεί η παρουσίαση των αρκτικών και ενδιαμέσων μαρτυριών των ήχων, όπως επίσης και η χρήση των διαφόρων φθόρων του μέλους, σε συνδυασμό με την μετάβαση από τον ένα ήχο στον άλλο, αλλά συνάμα και η πορεία του μέλους σε συνδυασμό με τις προτάσεις του κειμένου. Προσπάθειά μας είναι η</p>

				<p>μελέτη του μουσικού κειμένου ώστε να αντιληφθούμε το απορρέον άκουσμα των μελωδιών. Με τη φράση «άκουσμα μελωδιών» εννοείται το ήθος το οποίο πηγάζει μέσα από τη φώνηση των μελωδιών και είναι ξεχωριστό και μοναδικό για κάθε ήχο ή κλάδο ήχου. Σημαντικό θεωρείται η προσπάθεια αντίληψης της φρασεολογίας όπως επίσης και ο διαχωρισμός των φράσεων, όταν αυτές είναι ευδιάκριτες, η σύνδεσή τους, ακόμα και ο προσδιορισμός των φράσεων οι οποίες δεν έχουν σαφή όρια αλλά πρέπει να γίνονται διακριτά από το μελετητή. Ακόμα μέσα σε αυτή την πορεία θα γίνει προσπάθεια αναφοράς στο τονικό κέντρο της μελωδίας, τις αλλαγές ήθους οι οποίες πιθανόν να είναι έντονες ή ανεπαίσθητες και οι οποίες πρέπει να αιτιολογηθούν έχοντας ως εργαλεία την ορολογία των συστημάτων και της δομικής τους υπόστασης με βάση τις φωνές που τα απαρτίζουν, αλλά και αισθητικά με βάση τις ποιότητες και το ήθος που δημιουργούν οι κινήσεις των φράσεων και των μικροτέρων θέσεων. Ως απόρροια των πιο πάνω και ειδικά της προσπάθειας αναφοράς στο τονικό κέντρο της μελωδίας, θα επιχειρηθεί να προταθεί και αντίστοιχο ισοκράτημα το οποίο θα συνηχεί με το μέλος. Το ισοκράτημα αποτελεί έναν σημαντικό παράγοντα ανάδειξης της οκταχημικής φύσης μιας μελωδίας, πόσο μάλλον και του συγκεκριμένου Δοξαστικού, το οποίο περιλαμβάνει ολόκληρο το σύστημα οκταχημίας. Επίσης εξαιρετικής σημασίας είναι η παρουσίαση της εξέλιξης των Μελωδικών Σχημάτων εντός της σύνθεσης του Ιακώβου, την μετάλλαξη καθώς επίσης και την καταγραφή τους υπό του Ιακώβου, ειδικά στην εξηγητική περίοδο που ζει και συνθέτει ο μελοποιός.</p>
15.	Δούσος, Γεώργιος	<p>Η διδασκαλία του λαϊκού κλαρίνου στην επίσημη-οργανωμένη εκπαίδευση, την περίοδο από το 2000 μέχρι σήμερα, στην Ελλάδα.</p> <p>Γλώσσα συγγραφής: Ελληνική</p>	Γερμανός Αχαλινοτόπουλος (επιβλέπων) Σωκράτης Σινόπουλος Λελούδα Στάμου	<p>Στην παρούσα μελέτη, θα ερευνηθεί ο τρόπος διδασκαλίας του λαϊκού κλαρίνου στην επίσημη - οργανωμένη εκπαίδευση στην Ελλάδα (στην δευτεροβάθμια, την τριτοβάθμια και ωδειακή εκπαίδευση), από το 2000 μέχρι σήμερα. Στην δευτεροβάθμια εκπαίδευση γίνεται η διδασκαλία του λαϊκού κλαρίνου στα μουσικά σχολεία της χώρας ως όργανο επιλογής. Στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, το Τμήμα Μουσικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Μακεδονίας και το Τμήμα Μουσικών Σπουδών της Άρτας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, έχουν την διδασκαλία του λαϊκού κλαρίνου στο πρόγραμμα σπουδών τους. Στα Ωδεία διδάσκεται από τα τέλη της δεκαετίας του 1990, με αδιαβάθμητο τίτλο σπουδών.</p>
16.	Ζέρβανου Λυδία (έναρξη ακαδ.έτος 22-23)	<p>Οδηγός του Διεθνούς Φωνητικού Αλφαβήτου για τραγουδιστές: έρευνα δράσης για τη διαμόρφωση εκπαιδευτικού υλικού προς εμβάθυνση στην ερμηνεία της όπερας και χρήση στις σπουδές μονωδίας στην Ελλάδα.</p> <p>Γλώσσα συγγραφής: Ελληνική</p>	Αγγελική Καθαρίου (επιβλέπουσα) Μαρία Παπαζαχαρίου-Χριστοφόρου Λελούδα Στάμου	<p>Η ορθή εκφορά λόγου αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι μιας ολοκληρωμένης ερμηνείας για έναν λυρικό τραγουδιστή. Το Διεθνές Φωνητικό Αλφάβητο (ΔΦΑ) χρησιμοποιείται ευρέως σε παγκόσμια κλίμακα με επιτυχία για την εξήγηση και διδασκαλία της ορθής προφοράς στο λυρικό τραγούδι.</p> <p>Στόχος της παρούσας διδακτορικής διατριβής είναι η δημιουργία του πρώτου οδηγού για το Διεθνές Φωνητικό Αλφάβητο για λυρικούς τραγουδιστές στην ελληνική γλώσσα. Ταυτόχρονα, επιδιώκεται η διασφάλιση της σωστής λειτουργίας του υπό διαμόρφωση οδηγού και ο έλεγχος της αποτελεσματικότητάς του στη διαμόρφωση ολοκληρωμένων ερμηνειών στην όπερα. Απώτερος σκοπός είναι το να τεθούν οι βάσεις για τη διάδοση και προώθηση της χρήσης του IPA στις σπουδές μονωδίας στην Ελλάδα.</p> <p>Με βάση τους παραπάνω στόχους θα γίνει χρήση της ποιοτικής έρευνας δράσης και της ομάδας εστίασης (focus group). Θα επιλεγεί ικανός αριθμός καθηγητών μονωδίας, πιανιστών-συνοδών τραγουδιστών ή/και μαέστρων, στους οποίους θα διδαχθεί το IPA μέσω του οδηγού που θα έχει διαμορφωθεί. Στη συνέχεια θα χρησιμοποιήσουν οι ίδιοι τον οδηγό προκειμένου να διδάξουν με τη σειρά τους το IPA στους μαθητές τους, καθοδηγώντας τους στην εφαρμογή του στο ρεπερτόριό τους στην όπερα και το λόγιο τραγούδι. Μέσω της ανατροφοδότησης που θα δοθεί από την εμπειρία τους κατά τη χρήση του οδηγού, θα προσαρμοστεί – όπου αυτό κριθεί απαραίτητο – ο τελικός οδηγός του IPA για τραγουδιστές.</p>

17.	Καρακαντάς Δημήτριος	Η δωδεκαφθογγική δεξιοτεχνία. Αντιμετωπίζοντας τα βιολιστικά έργα του Νίκου Σκαλκώτα.	Δημήτριος Χανδράκης (επιβλέπων) Δημήτριος Πάτρας Χρίστος Γαλιλαίας	Η ιδέα της δεξιοτεχνίας αποτελεί ένα σημαντικό παράγοντα στις οργανικές συνθέσεις από τις αρχές της μουσικής ιστορίας. Η ικανότητα να αναδεικνύεται η δεξιοτεχνία του ερμηνευτή στο όργανο επαινείτο πάντα από το κοινό και οι περισσότεροι συνθέτες επέλεξαν να συμπεριλάβουν το δεξιοτεχνικό στοιχείο στο έργο τους για να δημιουργήσουν μονοπάτια επίδειξής του. Ο ορισμός, η εστίαση και η επεξεργασία της δεξιοτεχνίας είναι μια διαδρομή που αποτελείται από πολλαπλές παραμέτρους, ξεκινώντας από την αρχική προετοιμασία και τις ικανότητες του επίδοξου ερμηνευτή, φτάνοντας μέσα από τη σύνθεση που οικοδομείται καθ'όλη τη διάρκεια της σύνθεσης και καταλήγοντας στην εκτέλεση και την υποδοχή του αποτελέσματος από το κοινό. Αυτό το τελευταίο βήμα είναι ίσως το πιο κρίσιμο, δεδομένου ότι η δεξιοτεχνία είναι τελικά μια αρετή που απονέμεται και επιτυγχάνεται επί σκηνής. Το ρεπερτόριο του βιολιού είναι ένα τεράστιο πεδίο με χιλιάδες έργα κατάλληλα προς επιλογή για τους σκοπούς κάθε έρευνας. Επέλεξα ως αντιπρόσωπο της εργασίας μου τον Νίκο Σκαλκώτα, καθώς η μουσική του αντιπροσωπεύει ένα ιδανικό παράδειγμα για την υπόθεσή μου: η δεξιοτεχνία μπορεί να βρεθεί και να επιτευχθεί ακόμη και μέσα από την πολυπλοκότητα της ατονικότητας και της δωδεκάτονης τεχνικής. Ακόμη περισσότερο, μπορεί να είναι πράγματι το κύριο χαρακτηριστικό κατά την εκτέλεση και την ακρόαση της συγκεκριμένης μουσικής.
18.	Καραμούζη, Πανάγιω	Ο ρόλος των κρουστών οργάνων στη γλώσσα της εκτέλεσης και η λειτουργία τους ως επικοινωνιακό μέσο	Αναστάσιος Βασιλειάδης (επιβλέπων) Δήμητρα Τρυπάνη Αθανάσιος Ζέρβας	Στην παρούσα εργασία κεντρικό αντικείμενο μελέτης αποτελεί η εκτέλεση των κρουστών οργάνων και η αναζήτηση μέσω μιας σωματοκεντρικής προσέγγισης της εκτέλεσης και της δημιουργίας, μιας βαθύτερης επικοινωνίας. Τα κρουστά ως κατ'εξοχήν "φιλικά προς τον άνθρωπο" μουσικά όργανα ευνοούν την ανάπτυξη μιας ιδιαίτερης σχέσης μεταξύ εκτελεστή και μέσου. Ωστόσο, η λειτουργία των κρουστών ως δομική σταθερά αναφοράς καθώς και η πολυμορφία τους, που δημιουργεί κατά κάποιον τρόπο ένα "σύνολο μέσα στο σύνολο", τονίζουν τον επικοινωνιακό χαρακτήρα τους και ανοίγουν περαιτέρω ορίζοντες συνεργασίας και κοινωνικής δράσης για τους μουσικούς τους. Βασικό εργαλείο της μεθοδολογίας μου αποτελεί η παρακολούθηση της πορείας ενός νεοσύστατου κουαρτέτου κρουστών οργάνων του οποίου τα μέλη διαφέρουν ως προς το επιστημονικό και καλλιτεχνικό υπόβαθρο, την αισθητική, το φύλλο, την κοινωνική προέλευση καθώς και τον επαγγελματικό προσανατολισμό. Η αλληλεπίδραση των μελών κατά τη διάρκεια των δοκιμών η εξέλιξη και η συμπεριφορά του κουαρτέτου ως πλέον ένας "ζωντανός οργανισμός" στις δημόσιες εμφανίσεις τους αποτελούν σημαντικό υλικό επεξεργασίας της έρευνας μου. Αντλώντας πηγές από το θεωρητικό πεδίο της κοινωνικής ανθρωπολογίας, μουσικολογίας και παιδαγωγικής της μουσικής διερευνάται ο δρόμος μίας διαφορετικής προσέγγισης της λειτουργίας των κρουστών οργάνων και τα οφέλη της προς το ευρύτερο κοινωνικό σύνολο.
19.	Καραμφίλλης Γεώργιος Σε αναστολή σπουδών για το ακαδημαϊκό έτος 2023-2024	Πρόταση εφαρμογής των βασικών τεχνικών του τρίχορδου μπουζουκιού με παράλληλη εκμάθηση των βασικών θεωρητικών εννοιών της μουσικής σε αρχάριους μαθητές ηλικίας 8-10 ετών.	Ελευθέριος Τσικουρίδης (επιβλέπων) Λελούδα Στάμου Σωκράτης Σινόπουλος	Βιβλιογραφική έρευνα των μεθόδων μπουζουκιού και συνεντεύξεις από εκτελεστές του οργάνου με στόχο τη δημιουργία κατάλληλης μεθόδου τρίχορδου μπουζουκιού για παιδιά ηλικίας 8-10 ετών

20.	Κεβρεκίδου Μαρία-Μαργαρίτα (έναρξη ακαδ.έτος 22-23)	Οικογένεια Weber. Ρεπερτόριο για φωνή σοπράνο κολορατούρα κατά τον 18ο αιώνα. Γλώσσα συγγραφής: Ελληνική	Αγγελική Καθαρίου (επιβλέπουσα) Άννα Μαρία Ρεντζεπέρη Αθανάσιος Ζέρβας	Οι Josepha, Aloisia, Constanze και Sophie Weber, κόρες του ηθοποιού και μουσικού Franz Fridolin Weber και της Maria Cäcilia Cordula Stamm, αποτελούν ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα μουσικής οικογένειας. Αναμφισβήτητα, τόσο η οικογενειακή μουσική παράδοση, όσο και η γνωριμία τους με κορυφαίες προσωπικότητες των μουσικών τεκταινομένων της εποχής τους όπως ο W.A. Mozart και ο κύκλος των συνθετών του ιστορικού „Theater auf der Wieden“ (E. Schikaneder, P. Wranitzky) καθόρισαν την επαγγελματική τους πορεία στο τραγούδι. Οι τέσσερις αδερφές όμως μοιράζονταν και ένα άλλο χαρακτηριστικό· διέθεταν όλες φωνή σοπράνο, που με σημερινούς όρους θα κατηγοριοποιούνταν στο Fach της soprano lyric/coloratura. Οι δύο μεγαλύτερες, Josepha και Aloisia, οι οποίες διέγραψαν και την πιο αξιόλογη μουσική καριέρα, διέθεταν αναμφισβήτητα τις ποιότητες της φωνής coloratura, ενώ οι δύο μικρότερες αδερφές, Constanze και Sophie, με εμφανώς πιο περιορισμένες φωνητικές ικανότητες, αλλά και επαγγελματικές πορείες πλησιάζουν περισσότερο το Fach της soprano leggiero/soubrette. Η μέχρι τώρα βιβλιογραφία, που δεν είναι ιδιαίτερα εκτενής, ούτε και σύγχρονη, επικεντρώνεται κυρίως στα έργα του W. A. Mozart για τις αδερφές Weber. Η παρούσα διδακτορική διατριβή θα επιχειρήσει να φωτίσει το φωνητικό προφίλ των αδερφών Weber, μέσα από έργα και άλλων συνθετών, για τα οποία υπάρχουν μαρτυρίες ή σαφείς ενδείξεις πως αποτελούσαν μέρος του ρεπερτορίου τους. Η συνήθης οπτική γωνία της έρευνας επικεντρώνεται στη ματιά των συνθετών αναφορικά με τους τραγουδιστές για τους οποίους συνέθεταν τα έργα τους ή με τους οποίους συνεργάζονταν. Στην παρούσα έρευνα, η οποία θα έχει τη μορφή της μελέτης περίπτωσης, η εστίαση θα γίνει στις ίδιες τις ερμηνεύτριες. Θα διερευνηθούν οι φωνητικές ποιότητες τις κάθε μίας, αλλά και οι επιλογές του ρεπερτορίου τους βάσει των προτιμήσεων, των αλλαγών στις φωνητικές και σκηνικές τους ικανότητες, που υπαγορεύονταν από το πέρασμα του χρόνου, αλλά και από τις συνθήκες ζωής και επαγγελματικών επιλογών.
21.	Κίτσου Αικατερίνη	Η ερμηνευτική προσέγγιση των Ρομαντικών συνθετών και των συνθετών του 20ου αιώνα, αναφορικά με τα νυκτά έγχορδα όργανα μέσα από το συμφωνικό τους έργο.	Γεώργιος Βράνος (επιβλέπων) Ελένη Παπανδρέου Μαρία Μελικοπούλου	Ζητούμενο της διδακτορικής διατριβής είναι να αναδειχθεί η άρπα, ως όργανο που ανήκει στην οικογένεια των νυκτών οργάνων, μέσα από συμφωνικά έργα που θα επιλεγούν ειδικά για το ιδιαίτερο χρώμα, τον ιδιαίτερο ρόλο, την πιο σολιστική χροιά μέσα στο ορχηστρικό σύνολο, όπως οι ρομαντικοί, οι ιμπρεσιονιστές, οι εξπρεσιονιστές, την έχουν δει. Σε δεύτερη ανάγνωση θα γίνει μεταφορά των επιλεγμένων αποσπασμάτων σε ενορχήστρωση για αρπιστικό σύνολο, ώστε να υπάρχει η δυνατότητα να προσεγγίσουμε τα αποσπάσματα μόνο από το μουσικό πρίσμα των νυκτών οργάνων και μάλιστα της πολυφωνικής άρπας.

22.	Κουζηνόπουλος Ιορδάνης	«Λαγούτο: Τεχνικές και τρόποι παιξίματος που σηματοδοτούν το ρόλο του στις Ελληνικές Μουσικές Παραδόσεις. Μουσική καταγραφή και ερμηνεία.»	Σωκράτης (επιβλέπων), Τσικουρίδης, Ιωάννης Πλεμμένος	Σινόπουλος Ελευθέριος Το Λαγούτο είναι μουσικό όργανο χορδόφωνο, το οποίο συναντάμε στις περισσότερες γεωγραφικές περιοχές του Ελλαδικού χώρου, να συμμετέχει στις τοπικές ορχήστρες, αναδεικνύοντας τα κατά τόπους μουσικά ιδιώματα. Ο ρόλος του στην ορχήστρα είναι κατά κύριο λόγο αρμονικός και ρυθμικός. Παρατηρώντας Κουζηνόπουλος Ιορδάνης Επώνυμο Όνομα 6977785847 - 2107654405 jokouz@yahoo.gr Τηλέφωνο e-mail τον τρόπο και την τεχνική παιξίματος του οργάνου στη νησιωτική Ελλάδα, τον τρόπο απόδοσης σολιστικών μερών αυτοσχεδιαστικού χαρακτήρα συγκεκριμένων οργανικών σκοπών της ηπειρωτικής Ελλάδας, αλλά και μαρτυρίες διακεκριμένων οργανοπαικτών, οδηγήσαμε στο συμπέρασμα ότι το Λαγούτο εκτός από αρμονικό και ρυθμικό ρόλο στην ορχήστρα, είχε σε παλαιότερες εποχές και μελωδικό. Παράλληλα συγκρίνοντας τους διαφορετικούς τρόπους και τεχνικές παιξίματος που επικρατούν και σηματοδοτούν το ρόλο του οργάνου στα διαφορετικά μουσικά ιδιώματα των γεωγραφικών περιοχών του ελλαδικού χώρου, διαπιστώνουμε ότι χαρακτηρίζονται από πολύ μεγάλες μουσικές και ηχοχρωματικές διαφορές, οι οποίες είναι ικανές να δημιουργήσουν την εντύπωση ότι πρόκειται για διαφορετικούς τύπους οργάνου. Στόχος αυτής της ερευνητικής πρότασης είναι η συστηματική καταγραφή τρόπων και τεχνικών παιξίματος που επικρατούσαν στα τοπικά μουσικά ιδιώματα των διαφορετικών γεωγραφικών περιοχών του ελλαδικού χώρου, τα οποία δημιουργούν τον ηχοχρωματικό και μουσικό χαρακτήρα του Λαγούτου. Παράλληλα η ανάδειξή τους μέσω μίας μουσικής παρουσίασης, αλλά και η πειραματική πρόταση εμπλοκής του οργάνου και του μουσικού ηχοχρώματός του, σε μουσικά μοτίβα εκτός των γεωγραφικών αλλά και μουσικών ορίων του τόπου μας.
23.	Κουτσογιάννης, Απόστολος	Η πολυστυλιστική σύνθεση ως μέσο αντιστικτικής δραματουργίας στον κινηματογράφο και στις παραστατικές τέχνες. Γλώσσα συγγραφής: Ελληνική	Γεώργιος (επιβλέπων) Πέτρος Βούβαρης Σωκράτης Σινόπουλος	Κυριακάκης Η έννοια “μελωδία” έχει τόσο έντονο ιστορικό και σημασιολογικό υπόβαθρο ώστε είναι δύσκολος ο ορισμός της. Η πληθώρα των εννοιολογικών φορτίων της εκτείνεται από τον προσδιορισμό της ίδιας της μουσικής υφής, το κάθε είδους τραγούδι το οποίο καλύπτει ένα τεράστιο ιστορικό και γεωγραφικό εύρος, τη βασική θεματική διεργασία μιας σύνθετης μουσικής φόρμας, ενώ συχνά καταλήγει να προσδιορίζει το εν γένει μεταφυσικό αποτύπωμα όλης της μουσικής. Η διαπλοκή της ιστορικότητας της λέξης με την μεταφυσική, αλλά και το σύνθετο γλωσσικό αποτύπωμα της έννοιας σε ένα πλήθος διαφορετικών συγκυριών και χρήσεων-εντός και εκτός ακαδημαϊκής πρακτικής-καθιστούν αδύνατη την απόδοση όλων των αποχρώσεων της μελωδίας ως μιας καθαυτού συμβολικής ταυτότητας. Μολαταύτα, παρά τον εννοιολογικό κατακερματισμό της λέξης, στο καθαυτό “υλικό” κομμάτι της μουσικής πράξης η μελωδία ταυτίζεται πάντα με την οριζόντια μουσική δράση: την διαδοχή δηλαδή των φθόγγων, συνήθως στο πλαίσιο μιας κυρίαρχης φωνής. Αναγνωρίζοντας τα όρια της έννοιας αλλά και αποδεχόμενη τις συμβολικές της προεκτάσεις, η παρούσα διδακτορική διατριβή έρχεται να προτείνει ένα νέο μεθοδολογικό πλαίσιο γύρω από το πως μπορεί να γραφτεί νέα μουσική με άξονα την οριζόντια μουσική διάσταση.
24.	Κωστράκη-Κρινίτι Μαρία	Ο Οθέλλος του Σαίξπηρ (1603) μέσα από τις προσεγγίσεις στις όπερες του G. Rossini (1816) και του G. Verdi (1887)	Γεώργιος Βράνος (επιβλέπων) Αγγελική Καθάριου Άννα-Μαρία Ρεντζεπέρη	Η μουσική κληρονομιά των έργων που μας αφήνουν οι συνθέτες ανά τους αιώνες δεν αντικατοπτρίζει μόνο την προσωπική τους πορεία και τον τρόπο που αυτοί εκφράζονταν, αλλά εκπροσωπούν μέσω αυτών ολόκληρη την εποχή τους και τις τάσεις της. Οι ίδιοι οι συνθέτες με την πάροδο των χρόνων εξελίσσονται και εξελίσσουν το τρόπο γραφής τους, αλλά και τα έργα τους επηρεάζουν και επηρεάζονταν από τα κοινωνικοπολιτικά συμβάντα στη χώρα τους. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει λοιπόν η σύγκριση του ίδιου έργου από δυο συνθέτες διαφορετικών εποχών της ίδιας χώρας, όπως συμβαίνει στην περίπτωση του Gioacchino Rossini (1816) και του Giuseppe Verdi (1887) πάνω στον Othello του William Shakespeare. Ενώ και τα δυο αποτελούν έργα του 19ου αιώνα, ο Rossini αποτελεί τον πρώιμο πρεσβευτή του Belcanto, ενώ ο Verdi γεννιέται μέσα σε αυτό και με την ωρίμανσή του το ξεπερνά και εισάγει μια νέα εποχή στη συνθετική τέχνη της όπερας, φανερά επηρεασμένος από την Grand Opéra. Τόσο η δομή των μουσικών μερών, όσο και το ίδιο το λιμπρέτο και ο ψυχισμός των ηρώων αναπτύσσεται με τρόπο διαφορετικό πάνω στον ίδιο σκελετό του έργου του Shakespeare. Τα παραπάνω, όπως και επιλογές της τυπολογίας φωνής για τον έκαστο ρόλο από τον κάθε συνθέτη δύναται να έχουν βαθύτερα αίτια και ερμηνείες, που θα κληθεί να διερευνήσει η παρούσα διδακτορική διατριβή. Συνδυάζοντας το θεωρητικό μουσικό πλαίσιο με το κοινωνικό-ανθρωπιστικό, που επιβάλλει η ίδια η θεατρική φύση της λυρικής τέχνης, θα έχει σκοπό να προσφέρει μια καινοτόμα ανάγνωση και ανάλυση των δυο έργων, ώστε να βοηθάει μελλοντικά στην ορθή και συνειδητοποιημένη εκτέλεσή τους.

25.	Λαμπριανίδης, Θεόφιλος	Όπερα τσέπης όπερα και μικρή φόρμα/λακωνικό περιεχόμενο: διερεύνηση και αξιοποίηση των δυνατοτήτων της μινιατούρας και/ή του αφορισμού στη σύνθεση όπερας	Γεώργιος Κυριακάκης (επιβλέπων) Πέτρος Βούβαρης Ερρίκος Φρεζής	Το ζήτημα της φόρμας, της χρονικής διάρκειας και της παρουσίασης μουσικοθεατρικών μορφών, οι οποίες κατά παράδοση είναι υψηλών απαιτήσεων τόσο στον ερμηνευτικό όσο και στον τομέα της υλοποίησης, είναι ερωτήματα που παρά τη διαχρονική τους παρουσία, εξακολουθούν με μεγαλύτερη ένταση να απασχολούν τους δημιουργούς και να προβληματίζουν ιδιαίτερα τη διεθνή μουσική κοινότητα τον τελευταίο αιώνα, συνιστούν ένα ευρύ πεδίο έρευνας και καλλιτεχνικής δημιουργίας, με στόχο αφ' ενός τη ρεαλιστική παραγωγή σκηνικών έργων κι αφ'ετέρου την επικαιροποίηση των αισθητικών και στρατηγικών επιδιώξεων των δημιουργών. Η προτεινόμενη διδακτορική διατριβή, προτίθεται αφ' ενός να διερευνήσει την ιστορική πορεία της φόρμας με έμφαση στη μικρή φόρμα και αφ' ετέρου να αξιολογήσει τα αποτελέσματα της έρευνας μέσω της σύνθεσης και παραγωγής-παρουσίασης νέων έργων με κεντρικό μορφολογικό άξονα τη λακωνικότητα, με τρόπο που να μη στερεί από αυτά την πληρότητα.
26.	Λίτος, Ιωάννης	Κοινωνική μουσική και χορευτική πράξη ως μέσω κοινωνικής συνοχής και συμπεριληψης παιδιών από μειονεκτούσες ομάδες. Γλώσσα συγγραφής: Ελληνική	Λελούδα Στάμου (επιβλέπουσα), Ελευθέριος Τσικουρίδης, Αναστάσιος Βασιλειάδης	Η παρούσα διατριβή φιλοδοξεί να διερευνήσει την επίδραση της κοινωνικής μουσικής και χορευτικής πράξης στην κοινωνική ενδυνάμωση, συνοχή και συμπεριληψη παιδιών που ανήκουν σε μειονεκτούντες ομάδες. Δείγμα της έρευνας θα αποτελέσουν παιδιά ηλικίας 4 έως 13 ετών που ανήκουν σε «ομάδες παιδιών σε κίνδυνο», όπως παιδιά μεταναστών ή παιδιά που έχουν βιώσει τραυματικές εμπειρίες και φιλοξενοούνται σε δομές. Για την υλοποίηση του ερευνητικού μέρους θα ακολουθηθεί έρευνα δράσης περιλαμβάνοντας παρατήρηση πλαίσιου, πιλοτική εφαρμογή πρακτικών και συνεντεύξεις με τους συμμετέχοντες, τήρηση ημερολογίου, παρέμβαση στο πεδίο, το περιεχόμενο του οποίου θα βασιστεί σε πορίσματα ερευνών, πρακτικών και αρχών από αντίστοιχες παρεμβάσεις κοινωνικών προγραμμάτων, ενώ, για την αξιολόγηση των δεδομένων ακολουθηθεί επαγωγική ανάλυση και συνεχής σύγκριση.
27.	Μαντούδης Βασίλειος	Καταγραφή ρεπερτορίου τούμπας Ελλήνων συνθετών	Κωνσταντίνος Χασιώτης (επιβλέπων) Αθανάσιος Ζέρβας, Κωνσταντίνος Καρδάμης	Ένας πλήρης οδηγός ρεπερτορίου Ελλήνων συνθετών για το όργανο της Τούμπας
28.	Μελετέας Θωμάς (έναρξη ακαδ.έτος 22-23)	Πρωτότυπη σύνθεση και επιτέλεση για ούτι και μικρό οργανικό σύνολο, βασισμένη σε κυκλικές μακρο-φόρμες της ανατολικής μουσικής. Γλώσσα συγγραφής: Ελληνική	Ευθύμιος Ατζακάς (Επιβλέπων) Νικόλαος Ανδρίκος Ιωάννης Ζαριάς	Η παρούσα διδακτορική διατριβή πραγματεύεται τη σύνθεση, ενορχήστρωση και παρουσίαση τριών μουσικών έργων, τα οποία αντλούν έμπνευση από τις μουσικές πρακτικές της ανατολικής Μεσογείου. Συγκεκριμένα, αξιοποιούν το μακάμ ως βασική μουσικοπονητική γλώσσα, τις κυκλικές μακρο-φόρμες της ανατολικής μουσικής ως συνθετικό πλαίσιο δόμησης και το ούτι ως βασικό εποπτικό όργανο σύνθεσης και κύριο φορέα επιτέλεσης, συνοδευόμενο από ένα μικρό σύνολο ανατολικών/παραδοσιακών οργάνων. Το κειμενικό κομμάτι της διατριβής οφείλει να παρουσιάσει και να αναλύσει τα διάφορα δομικά υλικά που θα αξιοποιηθούν κατά τη σύνθεση και την παρουσίαση των μουσικών έργων. Τα πρώτα κεφάλαια φιερώνονται στο μακάμ και τις διάφορες λειτουργίες του, την οθωμανική οργανική μακρο-φόρμα αυλικής και κοσμικής μουσικής fasıl, αλλά και στη μακρο-φόρμα θρησκευτικής-λατρευτικής μουσικής ağıni, καθώς και επιμέρους στοιχεία αυτών, όπως τις φόρμες pesrev, saz semai και την επιτόπια τροπική σύνθεση / taksim. Στη συνέχεια η διατριβή καταπιάνεται με την πρόσφατη ιστορία του ουτιού, με έμφαση στις δύο πλευρές του Αιγαίου πελάγους τους τελευταίους αιώνες. Με το παραπάνω ως εφαλτήριο θα σκιαγραφηθεί η σχέση της κοινωνίας του Ελληνικού κράτους με την “ανατολική μουσική” αλλά και την “αναβίωση των παραδοσιακών” στα αστικά κέντρα της Ελλάδας από τη Μεταπολίτευση και έπειτα. Ως τελευταίο ερευνητικό κομμάτι, θα επιχειρήσουμε μια εθνογραφία των ουτιστών-συνθετών στα ελληνικά αστικά κέντρα κατά την τελευταία δεκαετία, ώστε να αναδειχθεί η δραστηριότητα αυτών δεν περιορίζεται μόνο στην διδασκαλία και ερμηνεία των “παραδοσιακών” και/ή λόγιου-έντεχνου ρεπερτορίου τούρκικης (και όχι μόνο) μουσικής, αλλά αποτελεί “δοκιμαστικό σωλήνα” νέων συνθετικών και επιτελεστικών προτάσεων επηρεασμένων από πολυποικίλες μουσικές κατευθύνσεις. Όλα τα παραπάνω θα αποτελέσουν πρώτη ύλη για τη σύνθεση, ενορχήστρωση και παρουσίαση-επιτέλεση των νέων έργων.

29.	Μισιργής Ελευθέριος	Η τέχνη της πιανιστικής παράφρασης και η εφαρμογή της στην ανασύνθεση της συνοδείας τραγουδιών του Γαλλικού Cabaret, αριών της Βιεννέζικης Οπερέτας και του Βερισμού.	Ιωάννης Ζγούρας (επιβλέπων) Αθανάσιος Ζέρβας Ιγκόρ Πέτρν	Θα πραγματοποιηθεί ανάλυση των παραφράσεων του Franz Liszt και μεταγενέστερων του στην πιανιστική συνοδεία και κατόπιν θα πραγματοποιηθεί η εφαρμογή της στην ανασύνθεση της συνοδείας τραγουδιών του Γαλλικού Cabaret, αριών της Βιεννέζικης Οπερέτας και τον Βερισμού.
30.	Μπαρμπάτσης Ανέστης	Δημήτρης Γκόγκος (Μπαγιαντέρας). Το δημοσιευμένο και αδημοσίευτο μουσικό του έργο. Μουσική καταγραφή και ανάλυση.	Ελευθέριος Τσικουρίδης (επιβλέπων), Ρενάτα Δαλιανούδη, Ιωάννης Πλεμμένος	<p>Ο Δημήτρης Γκόγκος ή Μπαγιαντέρας γεννήθηκε στον Πειραιά στις αρχές του 20ου αιώνα, μια χρονική συγκυρία μεγάλων ιστορικών και κοινωνικών εξελίξεων. Οι πόλεμοι, οι διχασμοί, τονώνουν το εθνικό φρόνημα και δημιουργούν την ανάγκη για ενιαία ταυτότητα και την πολυσυζητημένη στροφή προς τη «δύση». Στη μουσική πραγματικότητα της εποχής η συνθήκη αυτή είχε ως αποτέλεσμα την έλευση μιας πιο «δυτικής» μουσικής κουλτούρας και την παρακμή των «ανατολίτικων ακουσμάτων», μιας μουσικής παράδοσης η οποία ήταν κυρίαρχη κατά το παρελθόν.</p> <p>Ο Μπαγιαντέρας υπήρξε ένας από τους σημαντικότερους εκπροσώπους του «πειραιώτικου» ρεμπέτικου, καθώς, ως γεννημένος στον Πειραιά, βίωσε την πορεία και την εξέλιξή του, πριν την πρώτη του καταγραφή σε δίσκο. Σύμφωνα με τη θέση ότι το ρεμπέτικο είναι συγκερασμός «ανατολίτικων» και «δυτικών» μουσικών χαρακτηριστικών, θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο Μπαγιαντέρας έζησε το πλαίσιο συνύπαρξης, εξέλιξης και ενσωμάτωσης αυτών, στο «νέο αστικό λαϊκό τραγούδι».</p> <p>Άλλωστε, οι «δυτικές» επιρροές κατείχαν σημαντικό ρόλο στα πρώτα του ακούσματα, γεγονός που σηματοδότησε και το παρωνύμιο Μπαγιαντέρας με το οποίο έγινε γνωστός στο ευρύ κοινό. Προερχόταν από φιλόμουσο οικογενειακό περιβάλλον, το οποίο τον ώθησε στο να ασχοληθεί με τα ευρέως διαδεδομένα μουσικά όργανα των αρχών του 20ου αιώνα στον Ελλαδικό χώρο, το πιάνο, την κιθάρα, το βιολί και τομαντολίνο.</p> <p>Η έρευνα θα εστιάσει κυρίως στη μουσικολογική καταγραφή και ανάλυση του δημοσιευμένου και αδημοσίευτου μουσικού έργου, μιας και αυτό είναι το έλλειμμα που διαπιστώνεται στη μέχρι τώρα βιβλιογραφία της αστικής λαϊκής μουσικής. Με γνώμονα τις πρώτες ηχογραφήσεις-εκτελέσεις, οι παρτιτούρες καταγράφουν όλα τα μουσικά όργανα που συμμετέχουν σε αυτές, προκειμένου να έχουμε μια πιο σαφή εικόνα για το οργανολόγιο, την εξέλιξη της λαϊκής ορχήστρας, την τροπικότητα τον διαστηματικό κόσμο, την αρμονική και ρυθμολογική συγκρότηση, τη μουσική φόρμα, την ενορχήστρωση, τις τεχνικές παιξίματος, αλλά και το επιτελεστικό πλαίσιο. Μια προσπάθεια έρευνας, ερμηνείας και παρουσίασης του μουσικού συντακτικού του συνθέτη.</p> <p>Το αδημοσίευτο υλικό περιλαμβάνει 25 περίπου ανέκδοτες δημιουργίες. Πρόκειται είτε για ερασιτεχνικές ηχογραφήσεις που έχουν γίνει από τον ίδιο τον συνθέτη, στις οποίες παίζει μπουζούκι και τραγουδά, είτε για δημιουργίες καταγραμμένες σε παρτιτούρα. Βασικός στόχος μας είναι ο εντοπισμός αυτών, η μουσική καταγραφή, η εναρμόνιση και ενορχήστρωση τους, μιας και αποδίδονται μόνο από μπουζούκι και φωνή και στις δύο περιπτώσεις. Επιπλέον στόχος, αποτελεί η ηχογράφηση και παρουσίαση της «νέας» ενορχηστρωμένη εκδοχής.</p>
31.	Ντεβιτζάκη Μαρία-Ευθυμία	Το αρχέτυπο της Femme Fatale στην Όπερα. Μια ερμηνευτική προσέγγιση.	Ιωάννης Ζγούρας (επιβλέπων) Γεώργιος Βράνος Αγγελική Καθαρίου	Το αρχέτυπο της Femme Fatale εμφανίζεται σε κάθε μορφή τέχνης και στην Όπερα αντιπροσωπεύει μια σημαντική κατηγορία ρόλων. Ωστόσο, η αποτελεσματική ερμηνεία των ρόλων αυτών μπορεί να αποδειχθεί δύσκολη, καθώς είναι συχνά πιο περίπλοκοι και πολυεπίτεδοι απ' όσο φαίνονται αρχικά. Η έρευνα πάνω στην οπερατική έκφάνση της Femme Fatale στοχεύει στο να παρέχει μια πιο ολοκληρωμένη κατανόηση του αρχέτυπου, οδηγώντας σε τεκμηριωμένες ερμηνευτικές επιλογές στην καλλιτεχνική πράξη.

32.	Παζαρούλας, Χαράλαμπος	Έργα Ελλήνων συνθετών για σόλο κοντραμπάσο	Ευγένιος Πολίτης (επιβλέπων) Αθανάσιος Ζέρβας Αναστάσιος Βασιλειάδης	Η παρούσα διδακτορική διατριβή έχει ως σκοπό την καταγραφή, τεκμηριωμένη αξιολόγηση, ερμηνευτική προσέγγιση και παρουσίαση των έργων Ελλήνων συνθετών για σόλο κοντραμπάσο, μέσα από τη δημιουργία θεματικών ενοτήτων με βάση το ιστορικοκοινωνικό πλαίσιο σύνθεσης, καθώς και την υφολογική, σημειογραφική και δεξιοτεχνική τους ταυτότητα. Ενδεικτικά αναφέρονται τα έργα «Διονυσιακόν» του Γιάννη Α. Παπαιωάννου, «Εν πυρί» του Στέφανου Βασιλειάδη, «Θέραψ» του Ιωάννη Ξενάκη, «Σουίτα» του Ανέστη Λογοθέτη και «Two Likes» του Θόδωρου Αντωνίου. Η επεξεργασία, η έκδοση εντυπής και οπτικοακουστικής επιμέλειας καθώς και οι συναυλιακές τους παρουσιάσεις, αποτελούν βασικούς στόχους και πρωταρχικά υλικά για τη διεύρυνση της μέχρι και σήμερα περιορισμένης φιλολογίας του κοντραμπάσου με έργα Ελλήνων συνθετών.
33.	Παπαγεωργίου, Νεκτάριος	Το Alla Turca παίξιμο στο ελληνικό λαϊκό κλαρίνο	Μάνος Αχαλινωτόπουλος (επιβλέπων) Σωκράτης Σινόπουλος Μάρκος Σκούλιος	Ξεκινώντας από κάποια βασικά γεωγραφικά στοιχεία του μείζονος ελληνικού χώρου, αρχικά προσεγγίζεται το θέμα ιστορικά και έπειτα ορίζεται το χρονολογικό πλαίσιο πάνω στο οποίο θα δουλέψουμε. Σημαντική αναφορά γίνεται στο "alla Turca" και το "alla Franca" τις δύο θεμελιώδεις αισθητικές αξίες αλλά και το πως τις ορίζουν οι ίδιοι οι μουσικοί, οι καταγραφείς και οι μουσικολόγοι. Κοιτώντας πανοραμικά το θέμα (χρονολογικά- γεωγραφικά), και με βάση τον τίτλο, βασικός στόχος είναι η τεχνική και η ερμηνεία του παιξίματος αυτού. Με βάση το χρονολογικό πλαίσιο που ορίζουμε παρατηρούμε την προσαρμογή ενός τροπικού συστήματος της ανατολής σε ένα δυτικό όργανο καθώς και τη μετάβαση από τα γηγενή όργανα (ζουρνά, φλογέρα) στο κλαρίνο. Με βάση αυτούς τους μετασχηματισμούς θα μιλήσουμε για το "alla Turca" στο ελληνικό λαϊκό κλαρίνο. Προκειμένου να πιστοποιήσουμε το ύφος και το παίξιμο αυτό ως αισθητική αξία, βασικό ρόλο διαδραματίζουν οι πηγές. Βασική πηγή αποτελεί η δισκογραφία αλλά και το οπτικοακουστικό υλικό που υπάρχει στη διάθεσή μας. Καθώς όμως μιλάμε για μία ζώσα προφορική παράδοση, η επιτόπια έρευνα θα δώσει τη γνώση όπως αυτή προέρχεται από την εμπειρία και το βίωμα των μουσικών. Η βιβλιογραφία με βάση τις μουσικολογικές ανθρωπολογικές-κοινωνιολογικές περιγραφές επίσης, λειτουργώντας επικουρικά, αποτελεί ένα πολύ βασικό μέρος της εργασίας. Τέλος, μιλώντας για "παίξιμο", γίνεται μία ξεκάθαρη προσέγγιση πάνω στις Τεχνικές του οργάνου σχετικά με τις δακτυλοθεσίες, τον εντομοισμό κλπ. Η προσέγγιση αυτή θα λειτουργήσει συνδυαστικά με παρτιτούρες αλλά και με αναφορές στη δισκογραφία και το οπτικοακουστικό υλικό που θα υπάρχει στη διάθεσή μας.
34.	Παπαδόπουλος Αναστάσιος	Η διερεύνηση των επιδράσεων της τεχνικής αυτοσχεδιασμού "Looping Improvisation" («Μοτιβικός Αυτοσχεδιασμός») στις ψυχοκοινωνικές διαστάσεις της ευημερίας, τα κίνητρα και τον βαθμό εμπλοκής των συμμετεχόντων εφήβων ατόμων σε σύγκριση με τη μέθοδο του ελεύθερου αυτοσχεδιασμού, σε τυπικό εκπαιδευτικό πλαίσιο (σχολείο), σε πλαίσιο μουσικής θεραπείας, και στο πλαίσιο κοινοτικής μουσικής για κοινωνικά ευπαθείς ομάδες.	Λελούδα Στάμου (επιβλέπουσα), Θεοδώρα Ψαλτοπούλου Βασίλειος Στάμου	Σκοπός της μελέτης είναι η διερεύνηση των επιδράσεων της νέας τεχνικής αυτοσχεδιασμού "Looping Improvisation" (μοτιβικός αυτοσχεδιασμός) στις ψυχοκοινωνικές διαστάσεις της ευημερίας, τα κίνητρα και τον βαθμό εμπλοκής των συμμετεχόντων εφήβων ατόμων σε σύγκριση με τη μέθοδο του ελεύθερου αυτοσχεδιασμού, σε τυπικό εκπαιδευτικό πλαίσιο (σχολείο), σε πλαίσιο μουσικής θεραπείας, και στο πλαίσιο κοινοτικής μουσικής για κοινωνικά ευπαθείς ομάδες. Η μουσικοθεραπεία ορίζεται από την Παγκόσμια Ομοσπονδία Μουσικοθεραπείας ως «η επαγγελματική χρήση της μουσικής και των στοιχείων της ως παρέμβαση σε ιατρικά, εκπαιδευτικά και καθημερινά περιβάλλοντα με άτομα, ομάδες, οικογένειες ή κοινότητες που επιδιώκουν να βελτιώσουν τη σωματική, κοινωνική, επικοινωνιακή, συναισθηματική και πνευματική τους υγεία και ευημερία» (Kern, 2011). Η κοινοτική μουσική ανήκει στις λεγόμενες κοινοτικές τέχνες, που ως τέτοιες ορίζονται αυτές που διαθέτουν τα εξής χαρακτηριστικά: α) προωθούν τη συμμετοχή, ανεξάρτητα από το υπάρχον επίπεδο δεξιοτήτων ή «ταλέντων», β) απευθύνονται σε ομάδες που έχουν την ίδια συλλογική ταυτότητα, γ) προσφέρουν ευκαιρίες σε άτομα που, λόγω οικονομικών ή κοινωνικών συνθηκών, έχουν μικρή πρόσβαση σε δραστηριότητες που σχετίζονται με τις τέχνες (Webster, 2005). Η κοινοτική μουσική αποτελεί μια μορφή μουσικής δραστηριότητας που έχει σχεδιαστεί για να μετασχηματίζει και να κινητοποιεί τις κοινότητες (ομάδες). Αυτή η προσέγγιση αποβλέπει όχι μόνο σε καθαρά μουσικούς στόχους, αλλά έχει ως απώτερο σκοπό την βελτίωση της υγείας, της ευζωίας και της ευημερίας των ατόμων (Faulkner & Davidson, 2006). Ένας ορισμός της ευημερίας θα μπορούσε να είναι ο εξής: «Η ευημερία αναφέρεται σε διαφορετικές και διασυνδεδεμένες διαστάσεις της σωματικής, ψυχικής και κοινωνικής ευημερίας και περιλαμβάνει επιλογές και δραστηριότητες που στοχεύουν στην επίτευξη σωματικής ζωτικότητας, ψυχικής ανεκτικότητας, κοινωνικής ικανοποίησης και του αισθήματος αυτοπραγμάτωσης» (Naci, 2015). Η μουσική φαίνεται να επιδρά με θετικό τρόπο τόσο στην αύξηση της ικανοποίησης και των κινήτρων, του βαθμού εμπλοκής, όσο και στην ευημερία των ατόμων (Khalifa, Bella, Roy, Peretz, & Lupien, 2003; Lamont, 2011; Morinville, Miranda & Gaudreau, 2013) Η τεχνική του "Looping Improvisation" (L.I.) είναι μία πρωτότυπη τεχνική μουσικοθεραπείας η οποία στηρίζεται στην επιλογή,

				<p>εκτέλεση, ανάπτυξη και τροποποίηση επαναλαμβανόμενων μουσικών μοτίβων για τη δημιουργία ενός ασφαλούς, σταθερού και προβλέψιμου περιβάλλοντος εντός του οποίου διενεργείται ο αυτοσχεδιασμός.</p> <p>Πιλοτική έρευνα του υποφαινόμενου στο πλαίσιο των μεταπτυχιακών του σπουδών φανέρωσε θετικές συσχετίσεις μεταξύ της τεχνικής “Looping Improvisation” και του βαθμού εμπλοκής των συμμετεχόντων στη θεραπεία με συνέπεια βελτιωμένα θεραπευτικά αποτελέσματα. Η τεχνική του L.I. θα μπορούσε να έχει εφαρμογή στο πλαίσιο της τυπικής μουσικής εκπαίδευσης και στο πλαίσιο της κοινοτικής μουσικής.</p> <p>Είναι φανερό ότι παρότι η εκπαίδευση, η θεραπεία και η κοινοτική μουσική έχουν διαφορετικούς στόχους, ωστόσο η ευημερία των ατόμων εφόσον επιτυγχάνεται μπορεί να οδηγήσει σε αυξημένα κίνητρα και μεγαλύτερη εμπλοκή στη διαδικασία, είτε αυτή είναι εκπαιδευτική, είτε θεραπευτική είτε άλλη. Η μελέτη της επίδρασης της τεχνικής του L.I. στην ευημερία των ατόμων και στα κίνητρα εμπλοκής στην εκπαιδευτική, θεραπευτική διαδικασία ή σε αυτή των κοινοτικών μουσικών προγραμμάτων με κοινωνικά ευπαθείς ομάδες, κρίνεται επομένως σημαντική.</p>
35.	Παπαϊωαννου, Σταυρούλα-Βιβή	Τα κομμάτια του διαγωνισμού (pieces de concours) φλάουτου του Conservatoire του Παρισιού, από τον Taffanel έως τον Moysse (1894-1948)	Κατρίν-Αννέτε Τσέντς (επιβλέπουσα) Κωνσταντίνος Χασιώτης Αθανάσιος Ζέρβας	<p>Η Γαλλική Σχολή Φλάουτου, η οποία άκμασε από το τέλος του 19ου αιώνα με κέντρο το Conservatoire του Παρισιού, επηρεάζει τον χώρο του φλάουτου μέχρι και σήμερα. Δύο βασικοί λόγοι για αυτήν την δεσπόζουσα θέση του Conservatoire στο χώρο του φλάουτου εκείνη την εποχή ήταν αφ’ ενός μεν το διδακτικό έργο κάποιων από τους καλύτερους φλαουτίστες της Γαλλίας, και αφ’ ετέρου η δημιουργία ενός εξ ολοκλήρου καινούριου ρεπερτορίου, αυτού των ‘solos de concours’. Πρόκειται για μουσικά έργα για φλάουτο και πιάνο τα οποία, από το 1824 και έπειτα, δημιουργούνταν ώστε να χρησιμοποιηθούν για τις τελικές εξετάσεις των φοιτητών του Conservatoire. Με δεδομένο ότι τα solos de concours εισήλθαν από την εποχή των μαθητών του Paul Taffanel (καθηγητή στο Conservatoire από το 1894 έως το 1908) και ύστερα στο βασικό ρεπερτόριο του φλάουτου σε παγκόσμια βάση (μία απλή μελέτη προγραμμάτων συναυλιών θα αρκούσε για να αποδείξει αυτόν τον ισχυρισμό), λόγω της συνθετικής τους ποιότητας και ιδιαίτερης αισθητικής (η οποία φαίνεται να αντικατοπτρίζει τα καλλιτεχνικά ρεύματα της εποχής), πρωταρχικός στόχος του προτεινόμενου διδακτορικού προγράμματος είναι η εξειδικευμένη μελέτη και παρουσίαση των έργων αυτών από την εποχή του Paul Taffanel μέχρι τον Marcel Moysse, η αποχώρηση του οποίου από το Conservatoire του Παρισιού το 1948 υποδηλώνει μία εποχή κατά την οποία η Γαλλική Σχολή φλάουτου διαδίδεται ευρέως σε όλον τον δυτικό κόσμο.</p>
36.	Παπαματθαίου, – Μάτσκε Δανάη	Έλληνες και Ελληνικής καταγωγής συνθέτες της διασποράς με συνθετικό έργο μετά το 1950 – Σονάτες για βιολί και πιάνο – Ανάλυση, ερμηνεία και κριτική εκτίμηση της Σονάτας για βιολί και πιάνο του Ντίνου Κωνσταντινίδη και του Boris Papandoroulo	Δημήτριος Χανδράκης (επιβλέπων) Πέτρος Βούβαρης Αθανάσιος Ζέρβας	<p>Το θέμα της διδακτορικής διατριβής αποτελείται από δύο θεματικούς άξονες: ο πρώτος θεματικός άξονας είναι η σονάτα, ως φόρμα του παρελθόντος σε φθίνουσα πορεία μετά το 1950 και ειδικότερα η σονάτα για βιολί και πιάνο. Ο δεύτερος θεματικός άξονας είναι οι Έλληνες και ελληνικής καταγωγής συνθέτες της διασποράς, οι οποίοι μετά το 1950 συνέθεσαν έργα για βιολί και πιάνο χρησιμοποιώντας την φόρμα αυτή. Η απόφαση να ασχοληθούμε με Έλληνες και ελληνικής καταγωγής συνθέτες βασίζεται στην υπόθεση, ότι η ελληνική καταγωγή, τα βιώματα αυτής και η ώσμωση σε περιβάλλον πολυπολιτισμικής καλλιτεχνικής δημιουργίας, οδηγούν σε ιδιότυπο μουσικό ιδίωμα, άξιο καταγραφής και μελέτης. Κατόπιν αναζήτησης και καταγραφής των σονατών για βιολί και πιάνο μετά το 1950 Ελλήνων και ελληνικής καταγωγής συνθετών της διασποράς, επιλέχθηκαν από έντεκα (11) σονάτες, τα έργα των Boris Papandoroulo, Δημήτρη Νικολάου, Ντίνου Κωνσταντινίδη και Alexandre Hrisanidis για να μελετηθούν αναλυτικά. Θα εξεταστούν οι ερμηνευτικές ιδιομορφίες τους με τα τυχόν νέα εκφραστικά μέσα που εμπεριέχουν, χρησιμοποιώντας μουσική φόρμα που καθιερώθηκε στο δεύτερο μισό του 18ου αιώνα. Θα διερευνηθεί κατά πόσο η παλαιά φόρμα της σονάτας μέσω του συνδυασμού βιολί/πιάνο δύναται να αφομοιώσει σύγχρονα στοιχεία π.χ. εκτεταμένες τεχνικές, περίπλοκη σημειογραφία και σύγχρονα συστήματα οργάνωσης υλικού, όπως ατονικότητα, δωδεκαφθογγισμός, σειραϊσμός, στοιχεία μινιμαλισμού ή και πολυστυλισμός. Θα εξετάσουμε αν από τα στοιχεία αυτά δημιουργείται έργο σονάτας με νέα γλώσσα, αν οδηγεί η προσπάθεια αφομοίωσης σύγχρονων μουσικών μέσων στην αλλοίωση της φόρμας της σονάτας ή αν η τήρηση της φόρμας αποκλείει την χρήση στοιχείων της σύγχρονης μουσικής γλώσσας. Τέλος θα αναζητήσουμε πρωτοτυπία στα αναλυόμενα έργα, στοιχείο που θα αποδείκνυε δυνατότητα εξέλιξης της φόρμας στο σύγχρονο μουσικό περιβάλλον με νέα εκφραστικά μέσα καθώς και διαμόρφωση ιδιότυπης μουσικής γλώσσας, η οποία σχετίζεται με την αλληλεπίδραση ελληνικών βιωματικών στοιχείων και στοιχείων πολιτισμικού περιβάλλοντος.</p>

37.	Παπαπέτρος, Απόστολος	Διδακτική και Πρακτική του Κοντραμπάσου: μεθοδολογία και ύλη στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση Γλώσσα συγγραφής: Ελληνική	Ευγένιος Πολίτης (επιβλέπων), Ανδρέας Γεωργιάδης, Λελούδα Στάμου	Περιγραφή, ανάλυση και παρουσίαση των μεθόδων και του υλικού που χρησιμοποιείται για τη διδασκαλία του κοντραμπάσου σε παιδιά πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης.
38.	Πασόπουλος Σταμάτης	Η μουσική ως στοιχείο και ως παράγοντας πολιτισμικής μνήμης της κοινωνικής ομάδας: η περίπτωση του λαϊκού μουσικού πολιτισμού των (πρώην) σλαβόφωνων του νομού Σερρών και η διαδικασία της (ανα)δόμησής του σε θεωρία και πράξη.	Σωκράτης Σινόπουλος (επιβλέπων), Σπύρος Καραβάς, Αναστασία Καρακασίδου	Στο βάθος της ανθρώπινης ιστορίας η δημιουργία, η επιβίωση και η μετάδοση ενός λαϊκού πολιτισμού έγκειται κατά κύριο λόγο στη συνθήκη της προφορικότητας. Το εργαλείο, για να λειτουργήσει και να επιτευχθεί η συνθήκη αυτή, είναι η μνήμη της εκάστοτε κοινωνικής ομάδας -τόσο σε ατομικό όσο και σε ομαδικό επίπεδο. Σ' αυτή τη συνθήκη, η μουσική —αποτελώντας το μέσο της πιο πηγαίας έκφρασης του ανθρώπινου ψυχικού κόσμου και βασικότατο μέρος ενός λαϊκού πολιτισμού— διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο, συμβάλλοντας στη διαμόρφωση και διατήρηση της πολιτισμικής μνήμης της ομάδας. Με την παρούσα έρευνα, μέσω της παρατήρησης και ανάλυσης της μουσικής παράδοσης του (πρώην) σλαβόφωνου πληθυσμού του νομού Σερρών: α. θα εξεταστεί η ομοιογένεια της πολιτισμικής μνήμης του παραπάνω πληθυσμού και η διακριτή του ταυτότητα σε σχέση με γειτονικές (ή και συμβιωτικές) κοινωνικές ομάδες, β. θα αναλυθεί το φαινόμενο της γλώσσας ως στοιχείο πρωτογενούς τομέα δημιουργίας της μουσικής (ως κώδικας και ως ήχος) ενός λαϊκού πολιτισμού, γ. θα αποκωδικοποιηθεί η μουσική στα δομικά και συστατικά στοιχεία της, τα οποία θα οργανωθούν, δημιουργώντας ένα αυτοαναφορικό μουσικό θεωρητικό σύστημα, και 1 δ. μέσω όλων των προηγούμενων συμπερασμάτων και ευρημάτων —και με το δεδομένο πως λόγω μιας σειράς κοινωνικο-ιστορικών παραγόντων της τελευταίας εκατονταετίας (πόλεμοι, μετάβαση από την Οθωμανική Αυτοκρατορία στη δημιουργία εθνών-κρατών στα νότια Βαλκάνια, κρατική καταστολή και απαγορεύσεις, πρόσφυγες, οικονομικοί και πολιτικοί μετανάστες κ.α.) ο μουσικός αυτός πολιτισμός βιώνει σήμερα τον κίνδυνο του ολικού αφανισμού— θα κατατεθεί: i. πρόταση αναδόμησης της φωνητικής και οργανικής μουσικής πράξης (ερμηνείας και εκτέλεσης) βασισμένη στα οικεία μουσικά όργανα αυτού του πολιτισμού —τόσο στα υπάρχοντα σήμερα όργανα (ζουρνάς, νταούλι), αλλά κυρίως στα εγκαταλελειμμένα στο χρόνο (γκάνιτα, καβάλ, λύρα, ταμπουράς, διάυλος, φλογέρα, νταχαρές), και ii. δημιουργία πρωτότυπων συνθέσεων (τραγουδιών, οργανικών σκοπών) βασισμένες και εμπνευσμένες από τον εν λόγω μουσικό πολιτισμό.
39.	Πέτριν Τιμόθεος-Στάνισλαβ	Τα 24 πρελούδια και η σονάτα για τσέλο και πιάνο της Lera Auerbach. Έρευνα πάνω στη σύνθετη μορφή και ανάλυση ζητημάτων τεχνικής εκτέλεσης και ερμηνείας τους. Γλώσσα συγγραφής:Ελληνική	Δημήτριος Πάτρας (επιβλέπων), Ιωάννης Τουλής, Αθανάσιος Ζέρβας.	Η μελέτη αυτή έχει ως κύριο στόχο την ανάλυση και αναγνώριση των συνθέσεων για τσέλο και πιάνο της σύγχρονης συνθέτριας, Lera Auerbach. Γεννημένη στη Ρωσία και έπειτα εγκατεστημένη στην Αμερική, η Auerbach έχει ήδη λάβει διεθνή αναγνώριση για το πολυμορφικό της έργο και για τις πρωτότυπες καινοτομίες της στο χώρο της μουσικής σύνθεσης. Τα 24 Πρελούδια και η Σονάτα για βιολοντσέλο και πιάνο εκπροσωπούν απόλυτα το σύνολο του συνθετικού της έργου σε ότι αφορά το ύφος αλλά και την συγγραφική δεξιότητα που χρησιμοποιεί. Στη διατριβή αυτή θα γίνει ανάλυση της πολυσύνθετης υφολογικής μορφής των έργων αυτών και έπειτα θα γίνει εστίαση σε ζητήματα οργανικής δεξιότητας καθώς και παρουσίαση απαντήσεων σε ερωτήματα που αφορούν την τεχνική εκτέλεση των σύγχρονων αυτών έργων. Σημαντικό πυρήνα της εργασίας αυτής θα αποτελέσουν συνεντεύξεις/συζητήσεις με την ίδια τη δημιουργό, μαζί με ηχογραφήσεις και δημόσιες ερμηνείες αυτών των συνθέσεων.
40.	Πετρινώτης Ευάγγελος	Η εξέλιξη της ερμηνείας και εκτέλεσης του τρίχορδου μπουζουκιού μέσα από τα δισκογραφημένα ορχηστρικά αποσπάσματα των ερμηνευτών του οργάνου.	Ελευθέριος Τσικουρίδης (επιβλέπων), Μάνος Αχαλινωτόπουλος, Ν. Ανδρικός	Το τρίχορδο μπουζούκι αποτελεί σημείο αναφοράς για την ελληνική αστική μουσική και τη δισκογραφία της. Η προτεινόμενη έρευνα αφορά την εξέλιξη της ερμηνείας και εκτέλεσης του τρίχορδου μπουζουκιού μέσα από τα δισκογραφημένα ορχηστρικά αποσπάσματα των ερμηνευτών του οργάνου. Ειδικότερα, εστιάζει στα ερμηνευτικά - ποιοτικά χαρακτηριστικά του κάθε εκτελεστή και πως αυτά συνθέτουν το προσωπικό του μουσικό «ύφος», τις τεχνικές εκτέλεσης που χρησιμοποιούνται, όπως ο χειρισμός της πένας, η κίνηση στην ταστιέρα και η χρήση των κουρδισμάτων, καθώς επίσης στον αυτοσχεδιασμό, τον χειρισμό των τρόπων και το ατομικό χαρακτηριστικό του κάθε εκτελεστή σχετικά με το ταξίμι. Τέλος, η προτεινόμενη έρευνα περιλαμβάνει συγκριτική μελέτη όλων των στοιχείων που θα προκύψουν, μέσα από την οποία θα αποτυπωθεί η πορεία της ερμηνείας και εκτέλεσης του τρίχορδου μπουζουκιού από την αρχή της δισκογραφίας του έως σήμερα.
41.	Πιπερίδου Αλεξάνδρα (έναρξη ακαδ.έτος 22-23)	Το ρεπερτόριο της μουσικής του δεύτερου μισού του 20 / 21ου αιώνα ως εργαλείο στη διδακτική / διδασκαλία της μονωδίας. Γλώσσα συγγραφής: Ελληνική	Αγγελική Καθαρίου (επιβλέπουσα) Κατρίν-Ανέττε Τσεντς Αθανάσιος Ζέρβας	Η διδακτορική διατριβή σχετίζεται με την έρευνα της φωνητικής μουσικής του δεύτερου μισού του 20 / 21ου αιώνα μέσω της διδασκαλίας της σε ενήλικες. Έχει ως στόχο την καταγραφή και την ανάδειξη νέων έργων του 20/21ου αιώνα μέσω μιας σειράς παρουσιάσεων και συναυλιών.

42.	Πλουμπής, Σπυρίδων	Το Οκτάηχον «Θεοτόκε παρθένε» του Πέτρου Μπερεκετου: ερμηνεία και εκτέλεση	Κυριάκος-Νεκτάριος Πάρης (επιβλέπων), Αχιλλέας Χαλδαιάκης, Μαρία Αλεξάνδρου	Διερεύνηση της τροπικότητας της σύνθεσης «Θεοτόκε Παρθένη» του Πέτρου Μπερεκέτη και εκτέλεσή του.
43.	Πουρής, Χρήστος	Μοντέλα Ανάλυσης στο Πιανιστικό Έργο του Μανώλη Καλομοίρη	Αθανάσιος Ζέρβας (επιβλέπων) Πέτρος Βούβαρης Άννα-Μαρία Ρεντζεπέρη	Σκοπός της παρούσας διδακτορικής διατριβής είναι η συστηματική μελέτη του πιανιστικού έργου του Μανώλη Καλομοίρη (1883-1962) το οποίο αποτελεί και τη πρώτη σημαντική πιανιστική δημιουργία τόσο στον Ελλαδικό χώρο όσο και από τους συνθέτες της λεγόμενης Εθνικής Μουσικής Σχολής. Η κατανόηση της συνθετικής γραφής του συνθέτη, σε μελωδικό, αρμονικό, ρυθμικό και μορφολογικό επίπεδο, θα βοηθήσει στην καλύτερη ερμηνεία και διάδοση του έργου. Επιπλέον, η αποκατάσταση και η διόρθωση των μουσικών κειμένων (παρτιτούρες) και πιθανόν προτάσεις για μια κριτική μελέτη- έκδοση θα συμβάλλει στην πρόσβαση του πιανιστικού έργου στις νεότερες γενεές μουσικών εκτελεστών.
44.	Ριζόπουλος, Ιωάννης Μάριος	Προσδιορίζοντας το ρυθμικό “κούνημα”. Μοντέλο για την ελληνική ρυθμική αίσθηση στη μουσική εκτέλεση	Αναστάσιος Βασιλειάδης (επιβλέπων) Ελευθέριος Τσικουρίδης Ελένη Καλλιμοπούλου	Η κύρια δομή της έρευνας, βασίζεται στις ιδιαιτερότητες της μουσικής παράδοσης του Ελλαδικού χώρου, εστιάζοντας στους ποικιλόμορφους τρόπους εκτέλεσης των ρυθμών της μέσω των κρουστών. Πρωταρχικός σκοπός αυτής της μελέτης είναι να ηχογραφηθεί, να αρχαιοθετηθεί, να εξηγηθεί και να προσδιοριστεί αυτή η μοναδικότητα μέσω διερεύνησης των μουσικών παραδόσεων διαφόρων περιοχών. Το συγκεκριμένο ρυθμικό “κούνημα” (swing) της παραδοσιακής μουσικής, το οποίο είναι/ήταν εμφανές στους εκτελεστές όταν παίζουν διάφορους ρυθμούς και ρυθμικές φράσεις, διαφέρει στην κάθε περιοχή της Ελλάδας και είναι εντελώς ασυνήθιστο και σπάνιο σε σύγκριση με τα δυτικό-Ευρωπαϊκά μουσικά γνωρίσματα. Το ευρύτερο πεδίο εφαρμογής της παρούσας έρευνας αφορά τη δημιουργία μεθόδων πάνω στη χρήση των ελληνικών “ρυθμικών αισθήσεων”. Παρά τις τεράστιες προσπάθειες ανάκτησης των παλαιών πρακτικών μεθόδων, μέχρι και σήμερα δεν υπάρχει σχετική βιβλιογραφία που να εστιάζει στα ρυθμικά μοτίβα τα οποία περιγράφουν τις συγκεκριμένες “αισθήσεις” της ελληνικής παραδοσιακής μουσικής. Ο κύριος στόχος του ερευνητικού αυτού είναι να καθορίσει μερικά από τα πιο ενδιαφέροντα “ρυθμικά κουνήματα” της ελληνικής παραδοσιακής μουσικής, με έμφαση στην πρακτική εκτέλεση των κρουστών. Συγκεκριμένα, έχει ως στόχο να διερευνήσει τα θεμελιώδη χαρακτηριστικά των «αισθήσεων», όπως αυτά διακρίνονται μέσα από τα ιδιαίτερα πολιτισμικά χαρακτηριστικά των διαφορετικών ελληνικών γεωγραφικών περιοχών. Απώτερος σκοπός της έρευνας είναι η δημιουργία ποικίλων μεθόδων, μέρος ενός συνολικού μοντέλου που θα επιτρέπει στον εκτελεστή να χρησιμοποιεί ελληνικά παραδοσιακά στοιχεία στη σύγχρονη μουσική εκτέλεση. Τα αποτελέσματα της σπουδής αυτής θα διευρύνουν την ήδη υπάρχουσα γνώση σχετικά με τα πολλαπλά ρυθμικά κουνήματα, προσδίδοντας νέα προοπτική στη χρήση της “ρυθμικής αίσθησης” στην πράξη και την απόδοση.
45.	Ρουβάς, Σπυρίδων	Επεξεργασία (ενοργάνωση για σύνολο πνευστών) εκδοτική επιμέλεια και εκτέλεση συμφωνικών έργων Ελλήνων συνθετών	Κωνσταντίνος Χασιώτης (επιβλέπων) Αθανάσιος Ζέρβας Άννα-Μαρία Ρεντζεπέρη	Το ρεπερτόριο πρωτότυπων έργων για Μπάντα (Ορχήστρα Πνευστών) ή μικρότερα μουσικά σύνολα αλλά και το αντικείμενο της ενοργάνωσης πνευστών στην Ελλάδα είναι ένα ανεξερεύνητο πεδίο, για πολλούς λόγους, ιστορικούς αλλά κυρίως πρακτικούς. Δεν είναι τυχαίο ότι ως χώρα απέχουμε πολύ από τα έχουμε σήμερα μαζική, σύγχρονη εργογραφία μπάντας από πρωτότυπα έργα συναυλιακής μουσικής. Η ενδελεχής έρευνα των πρωτότυπων έργων συναυλιακής μουσικής για μπάντα, στα ιστορικά αλλά και χρηστικά αρχεία μουσικής στις Μπάντες της Επτανήσου (καθότι οι εν Ελλάδι αρχαιότερες), θα αποτελέσει το πιο σημαντικό δείγμα για να μελετηθεί καταρχήν η εργογραφία, τα μουσικά είδη που συνετέθησαν, αλλά ακόμη και το στυλ, η λειτουργικότητα αλλά και η ενδεχόμενη αναγκαία προσαρμογή της τεχνικής της ενορχήστρωσης του κάθε συνθέτη στις ιδιαίτερες συνθήκες, ανάγκες και προβλήματα που εμφανίστηκαν ιστορικά και διαμόρφωσαν αυτά τα μουσικά σύνολα στην Ελλάδα. Είναι γεγονός ότι οι ιδιαιτερότητες στη λειτουργία, τις δυνατότητες καλλιτεχνικές και εκπαιδευτικές αλλά και το πεδίο δράσης τους, ήταν και είναι άξιο περαιτέρω έρευνας. Ακόμη, η εύρεση διάφορων εκδοχών του ίδιου έργου σε διαφορετικά αρχεία, μας δίνει σημαντικές πληροφορίες για σειρά αισθητικών, ιστορικών αλλά και καλλιτεχνικών ζητημάτων στον τομέα της Ενοργάνωσης για σύνολα πνευστών. Κρίνεται απαραίτητη για την ιστορική αποκατάσταση και οπωσδήποτε τη δυνατότητα πιστής συναυλιακής εκτέλεσης αυτών των έργων, η έρευνα με στόχο την κριτική έκδοσή τους. Ακόμη, λόγω των ιδιαιτεροτήτων που παρουσιάζουν αυτά τα μουσικά σύνολα, η ενορχήστρωση των έργων σε μια νέα εκδοχή για πλήρη σύγχρονη συμφωνική μπάντα, ίσως αποτελεί μονόδρομο για την ανάδειξη αυτού του αγνώστου και του σημαντικού ρεπερτορίου για την Ελληνική μουσική.

46.	Ρουκούδης, Ιωάννης	<p>Η παράδοση των Βυζαντινών μελωδιών του Βαρέους Ήχου μέσα από τις Ανθολογίες της Βυζαντινής εποχής έως τη νέα μέθοδο. Ερμηνεία-Εκτέλεση. Διδακτική προσέγγιση.</p> <p>Γλώσσα συγγραφής: Ελληνική</p>	<p>Κυριάκος-Νεκτάριος Πάρης (επιβλέπων) Αθανάσιος Ζέρβας Μαρία Αλεξάνδρου</p>	<p>Από τα μέσα του 20ου αι. και μετά και ιδιαίτερα μέχρι σήμερα, η βυζαντινή μουσική έγινε και αντικείμενο μορφολογικής ανάλυσης. Στο χρονικό αυτό διάστημα επιχειρήθηκαν πειραματικά διάφορες μέθοδοι για την κατανόηση της δομής των κομματιών, για την σύγκρισή τους, για την εύρεση των χαρακτηριστικών στοιχείων (γένους, είδους, στυλ) με την προσοχή των μουσικολόγων να στρέφεται στη σχέση μεταξύ λόγου και μουσικής, έννοιας του ήχου, έννοιας της μουσικής φόρμουλας. Για την ανάλυση της βυζαντινής μουσικής δεν έχει καθιερωθεί ούτε και υπάρχει μία και μοναδική μέθοδος. Αντίθετα υπάρχουν πολλές προσεγγίσεις ανάλογα με τον στόχο της ανάλυσης και το ρεπερτόριο που εξετάζεται.</p> <p>Στην παρούσα έρευνα η προσέγγιση του θέματος θα επιτευχθεί κυρίως μέσω της τροπικής ανάλυσης. Προκειμένου όμως να προσεγγιστεί το θέμα πολύπλευρα θα χρησιμοποιηθεί και η μορφολογική, αναδρομική, αναγωγική, συντακτική, μακροδομική - μικροδομική και μετρική ανάλυση.</p> <p>Συγκεκριμένα, μέσα από την ανάλυση μελών του παπαδικού γένους μελοποιίας στον Βαρύ ήχο θα επιχειρηθεί η πλήρης καταγραφή του μελωδικού περιεχομένου του ήχου και θα παρουσιαστεί η διαδικασία εξέλιξής του. Επιπλέον, η θεωρητική καταγραφή του Βαρέος ήχου μέσω της τροπικής ανάλυσης μελών και στα υπόλοιπα γένη μελοποιίας (ειρμολογικό, στιχηραρικό), θα προσφέρει μία συνολική εικόνα για τη νέα θεωρητική και πρακτική προσέγγιση του ήχου που απαιτείται πλέον σήμερα σε όλη την έκφανση της εκπαίδευσης.</p> <p>Η έρευνα με την αναδρομική προσέγγιση θα οδηγήσει στην καταγραφή σχετικών συμπερασμάτων και διαπιστώσεων για το μελωδικό περιεχόμενο του Βαρέος ήχου όχι μόνο με βάση τα μέλη όπως είναι γνωστά από την Νέα Μέθοδο, αλλά και από παλαιά μέλη τα οποία εν πολλοίς είναι άγνωστα για τα μελωδικά μυστικά που περιέχουν.</p> <p>Σκοπός της έρευνας μέσα από την κατανόηση της εξέλιξης του Βαρέος ήχου είναι να καταδειχθεί και η ετέρα εκδοχή του η οποία καταγράφεται στη χειρόγραφη παράδοση και ως «Πρωτόβαρυς». Περεταίρω στόχος είναι να αναδειχθεί ο μετασχηματισμός του ήχου στην εξελικτική του πορεία, να παρουσιαστούν μέσα από τη συγκριτική μελέτη οι ομοιότητες και οι διαφορές του μελωδικού του περιεχομένου με τη διεξαγωγή σχετικών συμπερασμάτων για την καταγραφή της νέας θεωρητικής του διάστασης.</p>
47.	Σιδηροπούλου, Χριστίνα	<p>Το μουσικολογικό έργο και οι συνθέσεις του Δημήτρη Θέμελη. Κριτική μελέτη του συγγραφικού έργου, υφολογική ανάλυση και ζητήματα ερμηνείας σε πιανιστικά έργα</p>	<p>Αθανάσιος Ζέρβας (επιβλέπων) Άννα-Μαρία Ρεντζεπέρη Ευανθία Νίκα-Σαμψών</p>	<p>Στην ερευνητική μελέτη ιχνηλατούνται βιογραφικά οι παράγοντες που επέδρασαν στη διαμόρφωση της πολυσχιδούς μουσικής προσωπικότητας του πανεπιστημιακού καθηγητή, μουσικολόγου, συνθέτη, βιολονίστα και λυράρη Δημήτρη Θέμελη (1931-2017). Καταγράφονται οι τομείς έρευνας και δραστηριοποίησής του, το πολυδιάστατο ερευνητικό μουσικολογικό και συνθετικό έργο του και ανιχνεύεται η ένταξή του στο ιστορικο-κοινωνικό πλαίσιο της σύγχρονης λόγιας ελληνικής μουσικής. Μελετώνται κριτικά τα θεματο-χρονολογικά συστηματοποιημένα επιστημονικά δημοσιεύματα, που αφορούν στη λόγια δυτικοευρωπαϊκή μουσική, τη λόγια νεοελληνική, την παραδοσιακή και την αρχαία ελληνική μουσική. Καταλογογραφείται συστηματικά και χρονολογικά το σύνολο της εργογραφίας του και αποτυπώνονται θεματικά τα είδη και οι μορφές των συνθέσεων του, οι οποίες πλην ελαχίστων εξαιρέσεων παραμένουν ανέκδοτες. Κατά την υφολογική ανάλυση επιλεγμένων έργων ανιχνεύονται επιδράσεις από αισθητικά ρεύματα, αλληλεπιδράσεις με άλλους συνθέτες και αναδεικνύονται τα στοιχεία του προσωπικού του ιδιώματος που αποδίδουν ιδιαίτερη ταυτότητα στην συνθετική του γραφή. Η αισθητική του ως φιλοσοφία και συνθετική αντίληψη κατοπτρίζεται μακροδομικά τόσο στην αρχιτεκτονική διαστρωμάτωσης των δυτικότερων μορφών του, στις χωροχρονικές καταβολές, αναφορές και συζεύξεις που ενσωματώνουν στο νέο περιβάλλον όσο και τις επεξεργασίες και τους μετασχηματισμούς της δημοτικής, αρχαιοελληνικής αλλά και λαϊκής παράδοσης σε σύγχρονα λόγια συνθετικά τοπία. Κατά την είσοδο σε μικροδομικά χαρακτηριστικά των υφών αναδύονται τεχνοτροπικές ιδιαιτερότητες στις επιλογές του μελωδο-φθογγικού υλικού, των ρυθμικών συγκροτήσεων καθώς και η επίδρασή τους στην ηχοροή. Στη μελέτη επιλεγμένων μελοποιήσεων διερευνάται η σχέση του συνθέτη με την ποίηση και η μουσικοποιητική δομή του νεοτροπικού του συστήματος, ενώ αποτυπώνονται ιδιότυπα χαρακτηριστικά της πιανιστικής συνοδείας. Παράλληλα καταδεικνύονται συγγενείς, παραλλαγές, και μεταμορφώσεις μεταξύ φωνητικών και οργανικών έργων του συνθέτη. Στα πλαίσια της επίτευξης των έργων με πιάνο - σόλο και μουσικής δωματίου - οι υφολογικές μελέτες συνοδεύονται από ερμηνευτικές προσεγγίσεις των εκφραστικών παραμέτρων και χειρονομιών. Κατατίθεται επεξεργασία των πρωτότυπων μουσικών κειμένων, και αποτύπωση σε ψηφιακή μορφή, έντυπη και ηχητική (CD), καθώς και κατάλογοι των συντελεσμένων συναυλιών. Επιπλέον, συστηματοποιείται το υπάρχον οπτικοακουστικό υλικό των έργων του συνθέτη και δημιουργείται οπτικοακουστικό αρχείο. Στα τεκμήρια της επίτευξης συναρμογής της ερευνητικής ακαδημαϊκής, συνθετικής και καλλιτεχνικής πράξης με την εκπαιδευτική-διδακτική δραστηριότητα εντάσσεται και η καθοριστική συμβολή του Δημήτρη Θέμελη στη διαμόρφωση, εδραίωση και ανάπτυξη της μουσικολογικής έρευνας και των μουσικών σπουδών στην Ελλάδα. Η αναγνώριση της σημασίας της, επισημαίνεται στην ανάληψη σημαντικών καθηκόντων και θέσεων στη μουσική ζωή της Θεσσαλονίκης, αλλά και στους κόλπους της διεθνούς μουσικής κοινότητας. Η σπουδαιότητα του συνολικού έργου του τεκμηριώνεται επιπλέον με βιβλιογραφική επισκόπηση των μουσικολογικών κειμένων ακαδημαϊκών και έγκριτων μουσικολόγων. Η συμβολή της έρευνας στο ευρύτερο γνωστικό πεδίο της σύγχρονης λόγιας ελληνικής</p>

				μουσικολογικής έρευνας έγκειται τόσο στην συστηματοποίηση του συνολικού ανέκδοτου έργου μιας από τις πιο σημαντικές μορφές της σύγχρονης ελληνικής μουσικής πραγματικότητας με έμπρακτο δια βίου ενδιαφέρον για τη διττή φύση της μουσικής ως επιστήμης και τέχνης όσο και στην επίσης διττή ερμηνευτική προσέγγιση της έρευνας που εγκολπίζει την κριτική θεώρηση με την δημιουργική επιτέλεση και διείσδυση σε ερμηνευτικά ζητήματα ενισχύοντας τη βιβλιογραφία και στον τομέα της μουσικής πράξης και ερμηνείας. Επαυξάνεται δε με την παράθεση ερμηνευτικών συμπερασμάτων, παιδαγωγικών εφαρμογών και διδακτικών προτάσεων καθώς και προτάσεων για μελλοντική έρευνα.
48.	Σκύφτας, Παναγιώτης	Έργα Ελλήνων συνθετών του 20ου και 21ου αιώνα για σαξόφωνο και πιάνο ή εκκλησιαστικό όργανο: Ανάλυση, πρωτότυπη μεταγραφή και ενορχήστρωση για ορχήστρα ή σύνολο πνευστών. Γλώσσα συγγραφής: Ελληνική	Κωνσταντίνος Χασιώτης (επιβλέπων) Αθανάσιος Ζέρβας, Άννα-Μαρία Ρεντζεπέρη	Μία πρωτότυπη και καινοτόμος προσέγγιση έργων για σαξόφωνο και πιάνο ή εκκλησιαστικό όργανο εμπνευσμένα από τη συνθετική πένα πέντε (5) σπουδαίων Ελλήνων συνθετών του 20ου και 21ου αιώνα. Πλήρης ανάλυση των έργων, καθώς επίσης και λεπτομερής μεταγραφή και ενορχήστρωσή τους για ορχήστρα ή σύνολο πνευστών και σαξόφωνο. Η εργασία αυτή εκλείπει από τις Μουσικές Σχολές της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στην Ελλάδα και η οποία φιλοδοξεί να αποτελέσει αφετηρία για μεταγενέστερες συνθέσεις έργων για σαξόφωνο και ορχήστρα ή σύνολο πνευστών.
49.	Σταλιμέρου, Θεοκτίστη-Μαρίνα	Η βιόλα ως σολιστικό όργανο σε έργα του Έρνεστ Μπλοχ. Ερμηνεία των έργων και μεταγραφή για βιόλα των έργων: Schelomo και της σονάτας για βιολί και πιάνο (1920). Γλώσσα συγγραφής: Ελληνική	Δημήτριος Χανδράκης (επιβλέπων) Δημήτριος Πάτρας Κωνσταντίνος Τσούγκρας	Στην παρούσα εργασία πρόκειται να μελετηθούν έργα του Ε.Μπλοχ για βιόλα και πιάνο ή ορχήστρα και να μεταγραφούν για βιόλα τα έργα Schelomo, γραμμένο για τσέλο και ορχήστρα ή πιάνο (1916) και η σονάτα για βιολί και πιάνο (1920). Κατά τη διάρκεια της διατριβής, θα μελετηθούν και θα εκτελεστούν τα παραπάνω έργα για βιόλα. Ο μουσικός καλείται να λειτουργήσει σε ένα διευρυμένο πλαίσιο πρακτικών προκειμένου να εμπλουτίσει το υπάρχον γνωστικό και καλλιτεχνικό υπόβαθρο.
50.	Τασούδης, Δημήτριος	Η μετωνυμία και η μεταφορά στη μουσική για τον κινηματογράφο	Πέτρος Βούβαρης (επιβλέπων) Κωνσταντίνος Τσούγκρας Αγγελική Αθανασιάδου-Γεροθανάση	Η διατριβή ερευνά τη διαδικασία σύνθεσης μουσικής για τον κινηματογράφο, τελικά μέσα από το πρίσμα Θεωριών που αναδύθηκαν από τον χώρο της Γνωστικής Γλωσσολογίας. Στην κατεύθυνση αυτή, μία ανασκόπηση της διαδικασίας σύνθεσης (όπως παρατηρείται από τον βωβό μέχρι τον ανεξάρτητο κινηματογράφο αλλά και τις πιο ακριβές παραγωγές των ημερών μας) προηγείται της καθεαυτής έρευνας. Στη συνέχεια, η εργασία θεμελιώνεται σε ένα ισχυρό υπόβαθρο όπου παρουσιάζονται θεωρίες όπως αυτές της Σωματοποίησης, της Ενωσιολογικής Μεταφοράς, της Ενωσιολογικής Μίξης και των Ηχητικών Αναλόγων. Διερευνάται επίσης η εφαρμοσιμότητά τους, όπως και ο συνδυασμός τους, στην ανάλυση και σύνθεση μουσικής για τον κινηματογράφο. Η έρευνα ενδυναμώνεται με τον πειραματισμό στο πλαίσιο σύνθεσης μουσικής για ταινίες, αποσπάσματα ταινιών και trailers στην τάξη δημοσίου μουσικού σχολείου. Οι μαθήτριες-ές έρχονται αντιμέτωπες-οι με την όλη διαδικασία σύνθεσης, ερμηνείας, ηχητικού σχεδιασμού και παραγωγής μουσικής στον κινηματογράφο. Η χρήση της τεχνολογίας (software και hardware) είναι πολύτιμη στην έρευνα ενώ το ίδιο το μάθημα υποστηρίζει αναδραστικά τη διατριβή. Η συγγραφή ολοκληρώνεται με τη δημιουργία και παραγωγή/ερμηνεία νέας μουσικής για αντίστοιχα νέες ή υπάρχουσες ταινίες.

51.	Τάχος, Σταύρος Σε αναστολή σπουδών για το ακαδημαϊκό έτος 2023-2024	Η τεχνολογία σε ρόλο δασκάλου-καθοδηγητή: εφαρμογή της “μεθόδου της μητρικής γλώσσας” σε λογισμικό για την υποστήριξη και βελτίωση του περιβάλλοντος μάθησης	Λελούδα Στάμου (επιβλέπουσα) Δημήτριος Χανδράκης Γεώργιος Παλαιγεωργίου	Καθώς ολοένα και περισσότερες έρευνες υποστηρίζουν την υπεροχή της μεθόδου της μητρικής γλώσσας (Mother Tongue Approach- Suzuki Method) έναντι των συμβατικών μεθόδων για τη μουσική διδασκαλία, διαφαίνεται πλήρως η αναγκαιότητα δημιουργίας ενός περιβάλλοντος μέσα στο οποίο οι μαθητές αναπτύσσουν τις ικανότητές τους αβίαστα, φυσικά, και σύμφωνα με τον ατομικό τους ρυθμό ανάπτυξης. Στόχος της συγκεκριμένης έρευνας είναι η υλοποίηση λογισμικού που θα εξοικειώνει τους μαθητές με τις βασικές μουσικές έννοιες (π.χ. τονικά διαστήματα, ανάγνωση μουσικής) αρκετά πριν την ενασχόληση με το όργανο το οποίο εισάγει περιορισμούς και δυσκολίες. Το τελικό προϊόν της έρευνας θα διευκολύνει δραστηριότητες σχετικές με αυτές τις μουσικές έννοιες και θα προωθεί τη μουσική ανάγνωση. Επιπλέον, το προϊόν αυτό θα επιτρέπει στα παιδιά να μαθαίνουν με όλο το σώμα τους (embodied learning) και να κινούνται πιο ελεύθερα, μία συνθήκη η οποία έχει αποδειχθεί πολλές φορές ότι είναι ευεργετική για τη μάθηση. Ειδικότερα, θα σχεδιασθεί ένα δάπεδο πάνω στο οποίο θα υπάρχει ένα πεντάγραμμα. Τα παιδιά θα μπορούν να πατούν πάνω στο πεντάγραμμα και ανάλογα με τη γραμμή ή το διάστημα στο οποίο πατάν θα παράγεται η αντίστοιχη νότα από τον υπολογιστή. Όλη η διαδικασία θα ελέγχεται μέσω λογισμικού. Με το συγκεκριμένο δάπεδο οι μαθητές θα μπορούν αρχικά να εξερευνήσουν τις τονικότητες πάνω στο πεντάγραμμα διαδραστικά. Αργότερα, μπορούν να σχεδιαστούν διδακτικά έργα και παιχνίδια με βάση το πεντάγραμμα και με στόχο την προώθηση της μουσικής ανάγνωσης ή της αναγνώρισης των διαστημάτων. Με αυτό τον τρόπο συμβάλλουμε στη διαμόρφωση ενός περιβάλλοντος φυσικής μάθησης, εφόσον συνδυάζουμε το παιχνίδι, την κίνηση και τη διδασκαλία της μουσικής ανάγνωσης σε ένα προϊόν.
52.	Τζίμπουλα, Αρετή	Θεματολογία του λιμπρέτου στις όπερες Ιταλών, Γάλλων και Γερμανών συνθετών του 19ου αιώνα	Άννα-Μαρία Ρεντζεπέρη (επιβλέπουσα) Αθανάσιος Ζέρβας Αγγελική Καθαρίου	Στην παρούσα διατριβή θα εξετασθούν αρχικά οι ιστορικοί, πολιτικοί και κοινωνικοί παράγοντες που διαμόρφωσαν τις τάσεις στη θεματολογία του λιμπρέτου της όπερας του 19ου αιώνα. Στη συνέχεια διερευνηθεί η θεματολογία του λιμπρέτου τόσο στην τραγική όσο και στην κωμική όπερα της Ιταλίας. Θα εξεταστούν τα λιμπρέτα σημαντικών Ιταλών συνθετών όπερας του 19ου αιώνα όπως των: Verdi, Rossini, Donizetti, Bellini, Ponchielli, Mascagni, Catalani και Leoncavallo κ.α.. Θα γίνει επίσης διερεύνηση της θεματολογίας του λιμπρέτου στον Βερισμό (τέλη 19ου αιώνα) με βασικό εκπρόσωπο τον Puccini. Ανάλογη έρευνα θα γίνει σχετικά με τη θεματολογία του λιμπρέτου στη γερμανική όπερα της ίδιας εποχής, όπου χαρακτηριστικό είναι το στοιχείο του singspiel με αντιπροσωπευτικά δείγματα τη μοναδική όπερα του Beethoven “Fidelio” καθώς και τις όπερες των Veber, Marschner, Wagner κ.α. Τέλος θα διερευνηθεί η θεματολογία του λιμπρέτου στη γαλλική όπερα του 19ου αιώνα όπου μεταξύ των κύριων εκπροσώπων είναι δύο ιταλοί συνθέτες που έζησαν στη Γαλλία, ο Cherubini και ο Spontini καθώς και ο γερμανός Meyerbeer και οι γάλλοι Boieldieu, Auber, Halevy, Thomas κ.α.. Επίσης θα αναζητηθεί η θεματολογία του λιμπρέτου στην Grand Opera. Επίσης θα αναζητηθούν οι επιρροές που δέχθηκαν οι συνθέτες και τον τρόπο που επηρέασαν αυτοί με τη σειρά τους το κατοπινό μουσικό γίνεσθαι. Τέλος θα γίνει προσπάθεια να διερευνηθούν οι προεκτάσεις που επιδίωξαν να δώσουν οι συνθέτες της εποχής μέσω της επιλογής της συγκεκριμένης θεματολογίας στα έργα τους. Καθώς η ελληνόγλωσση βιβλιογραφία στο θέμα αυτό είναι περιορισμένη, η συγκεκριμένη διατριβή θα συνδράμη στην περαιτέρω εξέλιξη της ανάλογης έρευνας και τα αποτελέσματα θα συνεισφέρουν στην κατοπινή μελέτη του αντικειμένου.
53.	Τίγκας Αχιλλέας-Απόστολος (έναρξη ακαδ.έτος 22-23)	Η ποιμενική φλογέρα στον ελλαδικό χώρο. Συγκριτική θεώρηση με άλλους παραδοσιακούς αυλούς των ελληνικών μουσικών παραδόσεων -Η περίπτωση του Αριστείδη Βασιλάρη. Γλώσσα συγγραφής: Ελληνική	Γερμανός Αχαλινοτόπουλος (επιβλέπων) Ευθύμιος Ατζακάς Μάρκος Σκούλιος	Η παρούσα μελέτη έχει ως στόχο την τεχνική και ερμηνευτική ανάλυση των ιδιωμάτων των κατά τόπους αερόφωνων παραδοσιακών οργάνων στον ελλαδικό χώρο μέσα από τις ηχογραφήσεις και την βιωματική προσέγγιση ενός διακεκριμένου ερμηνευτή όπως ο Αριστείδης Βασιλάρης. Μέσα από την μελέτη του έργου του Βασιλάρη και ιδιαίτερα τις ηχογραφήσεις του στην ποιμενική φλογέρα, η παρούσα διατριβή αποσκοπεί στο να αναδείξει τα διάφορα στυλιστικά μοτίβα ερμηνείας καθώς και το ρεπερτόριο που σχετίζεται με τους παραδοσιακούς αυλούς. Δεδομένου του αμιγώς καλλιτεχνικού αντικειμένου της διατριβής, η όλη μελέτη γίνεται με κύριο γνώμονα την ανάπτυξη κριτικής ικανότητας και αισθητικής διαύγειας κατά την διαδικασία της επιτέλεσης. Κρίνεται απαραίτητη για την διεξαγωγή ασφαλών συμπερασμάτων, αφενός η εξ'ακοής μουσική καταγραφή του προς διερεύνηση υλικού και η καταλογογράφηση των στοιχείων διαποίκιλης της μελωδίας και αφετέρου η αναλυτική διερεύνηση του ρόλου που έπαιξε στην ερμηνευτική πρακτική η έλευση και επικράτηση του κλαρίνου, οργάνου δυτικού με πρακτικές ευκολίες σε σχέση με τους παραδοσιακούς αυλούς. Η αλληλεπίδραση αυτή οφείλει να μελετηθεί και αντίστροφα, από τον τρόπο δηλαδή που ενσωματώθηκαν μοτίβα ερμηνείας παραδοσιακών αυλών στην τεχνική παιξίματος του παραδοσιακού κλαρίνου.

54.	Τοσουνίδης Θεόδωρος	Θεματικός κατάλογος έργων Δημήτρη Μηνακάκη για Φλάουτο σόλο, Φλάουτο και σύνολα Μουσικής Δωματίου, Φλάουτο και Ορχήστρα-Ανάλυση και εκτέλεση	Κατρίν-Αννέτε Τσεντς (επιβλέπουσα) Αθανάσιος Ζέρβας Μαρία Αλεξάνδρου	<p>Ο σκοπός της παρούσας διατριβής είναι το αποτέλεσμα μακροχρόνιας μελέτης, εύρεσης και ενασχόλησης με έργα για τον πλαγίαυλο από Έλληνες συνθέτες. Η διαδικασία αναζήτησης συνθετών με αξιόλογο έργο, η καινοτομία στον τρόπο σύνθεσης, η ανάλυση, η εκτέλεση και τα καινούργια ακούσματα που έχουν ως κινητήριο γνώμονα την μουσική παράδοση και εφαρμογή στοιχείων της στην λόγια σύγχρονη μουσική για τον μοντέρνο πλαγίαυλο, αποτελούν μέρος των πρακτικών που θα εφαρμοστούν για να αναπτύξουν περαιτέρω ένα καινούργιο μοντέλο θεματικού καταλόγου συνθέσεων. Η πρωτοτυπία της προτεινόμενης διατριβής απασχολεί το συνολικό έργο του συνθέτη Δημήτρη Μηνακάκη για τον μοντέρνο πλαγίαυλο, το οποίο δεν έχει αναλυθεί και επισήμως ηχογραφηθεί. Σε αρχικό στάδιο, θα προσεγγίζεται το θεωρητικό και το πρακτικό μέρος της διατριβής:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Με την συλλογή και την καταγραφή των έργων του Δημήτρη Μηνακάκη για σόλο φλάουτο και μουσική δωματίου (ντουέτο, τρίο κ.λπ.). Επίσης έργα για Ορχήστρα Δωματίου και Συμφωνική Ορχήστρα που περιλαμβάνουν φλάουτο. 2) Αξιοποίηση των κατάλληλων διευρυμένων τεχνικών του οργάνου για ανάδειξη των πτυχών του έργου. 3) Έργα επηρεασμένα από αρχαίους ελληνικούς τρόπους, την ελληνική παραδοσιακή μουσική, Βυζαντινή και Κοσμική. Έργα που αντικατοπτρίζονται οι επιρροές από τον ύστερο ευρωπαϊκό μοντερνισμό, και επιδράσεις του φυσικού περιβάλλοντος, συνισταμένες που αφομοιώνονται και εξελίσσονται διαρκώς στο προσωπικό του ύφος. 4) Αναλυτική προσέγγιση σε βάθος του κάθε έργου, εκτέλεση και ηχογράφιση κατά τη διάρκεια της εκπόνησης. <p>Οι διευρυμένες τεχνικές του φλάουτου παίζουν σημαντικό ρόλο καθώς μέσα από αυτές επιτυγχάνεται το αποτέλεσμα του ηχοχρώματος για τις εκτελέσεις των συνθέσεων. Μερικές από αυτές είναι το ταυτόχρονο τραγούδι και παίξιμο μονοφωνικό ή σε παράλληλη κίνηση και πολυφωνικό, ήχοι αέρα (air sounds), πολυήχοι, (multiphonics), σφυριχτοί/ψιθυριστοί ήχοι (whistle tones), αιολικοί ήχοι, διευρυμένα ηχοχρώματα μέσω εναλλακτικών δαχτυλισμών, μικροτόνοι, φρουλάτο (flutter tongue) κ.α.</p> <p>Τέλος, οι βασικοί στόχοι της εργασίας είναι:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Πρώτον, η επί σκηνής απόδειξη διά της παρουσίας ότι το φλάουτο, ένα όργανο το οποίο έχει καθιερωθεί στην αντίληψη του κόσμου ως «δυτικό μουσικό όργανο» μπορεί μέσω των διευρυμένων τεχνικών να εκτελέσει σύγχρονη (contemporary) μουσική έχοντας όμως ως στόχο την επίτευξη ενός διαφορετικού ηχοχρώματος από αυτό που έχουμε συνηθίσει για το όργανο αυτό έως σήμερα. - Δεύτερον, η ανάδειξη αυτής της εργογραφίας και ο εμπλουτισμός του ρεπερτορίου του φλάουτου. - Τρίτον, η νέα αυτή μουσική να αποτελέσει έμπνευση προς τους νέους καλλιτέχνες αλλά και συνθέτες να στραφούν προς αυτή την μουσική κατεύθυνση με αποτέλεσμα περισσότερες μουσικές δημιουργίες, ιδέες γύρω από τον τρόπο εκτέλεσης και νέους τύπους διευρυμένων τεχνικών. - Τέταρτον, η παρουσίαση του έργου του συνθέτη και η συνεισφορά του στο ρεπερτόριο του οργάνου και την εκπαίδευση.
-----	---------------------	--	--	---

55.	Τρούλου Ραφαηλία Νίκη	Η επίδραση κοινοτικών μουσικών δράσεων στην μουσική, γνωστική και συναισθηματική ανάπτυξη ατόμων τρίτης ηλικίας με και χωρίς άνοια	Λελούδα Στάμου (επιβλέπουσα) Μαρία Βαρβαρίγου Θεοδώρα Ψαλτοπούλου	<p>Η επίδραση των τεχνών στην ευημερία και ευζωία του ατόμου έχει αρχίσει να μονοπωλεί ολοένα και περισσότερο το ενδιαφέρον της ερευνητικής κοινότητας. Συχνά, οι καλλιτεχνικές δραστηριότητες που πραγματοποιούνται σε ομάδες φέρουν τον τίτλο «κοινωνικές τέχνες». Εξέχουσα θέση ανάμεσα στις κοινωνικές τέχνες κατέχει η «κοινωνική μουσική», η οποία αποτελεί μία διαφορετική προσέγγιση αναφορικά με τη διαδικασία της μουσικής μάθησης σε ομάδες. Αποτελεί μια μορφή μουσικής δραστηριότητας που έχει σχεδιαστεί για να μετασχηματίζει και να κινητοποιεί τις κοινότητες (ομάδες). Αυτή η προσέγγιση αποβλέπει όχι μόνο σε καθαρά μουσικούς στόχους, αλλά έχει ως απώτερο σκοπό την βελτίωση της υγείας, της ευζωίας και της ευημερίας των ατόμων. Παράλληλα, με αφορμή τις παγκόσμιες τάσεις αναφορικά με τα αυξανόμενα αριθμητικά ποσοστά ατόμων τρίτης ηλικίας, πολλά έθνη αναπτύσσουν και εφαρμόζουν πολιτικές «υγιούς γήρανσης». Η έννοια της «υγιούς γήρανσης» αποσκοπεί στη βελτίωση της σωματικής, κοινωνικής και πνευματικής ευημερίας, στην ανεξαρτησία και στη βελτίωση της ποιότητας της ζωής ατόμων τρίτης ηλικίας. Ταυτόχρονα, τα αυξανόμενα ποσοστά άνοιας σε άτομα τρίτης ηλικίας, κρίνουν απαραίτητη την ενίσχυση δράσεων που αποσκοπούν στην γνωστική, συναισθηματική και κοινωνική ανάπτυξη των συγκεκριμένων ατόμων.</p> <p>Σκοπός της παρούσας έρευνας είναι η μελέτη της επίδρασης της μουσικής σε άτομα τρίτης ηλικίας με και χωρίς άνοια. Μέσα από τη χρήση ενός ερευνητικού μοντέλου μικτών μεθόδων (συνδυασμός ποσοτικών και ποιοτικών εργαλείων μέτρησης) θα ερευνηθεί η επίδραση της συμμετοχής σε κοινωνικές μουσικές δράσεις στην μουσική ανάπτυξη, στην ικανότητα μάθησης, στην συναισθηματική ανάπτυξη, στη διάθεση για περαιτέρω μαθησιακές εμπειρίες, όπως και στο αίσθημα του 'ανήκειν' και της κοινωνικής ένταξης και αποδοχής των συμμετεχόντων.</p>
56.	Τσανασίδης Ιωάννης (έναρξη ακαδ.έτος 22-23)	Πρωτότυπη Μουσική Σύνθεση / Μελοποιία για Σύγχρονα Μουσικά Σύνολα επάνω σε Δημώδη Ποίηση και Μουσική του Πόντου, βασισμένη σε Ιστορικές Πηγές. Γλώσσα συγγραφής: Ελληνική	Ευθύμιος Ατζακάς (επιβλεπων) Σωκράτης Σινόπουλος Ιωάννης Ζαριάς	<p>Το επίκεντρο του ενδιαφέροντος μου αφορά όλο το φάσμα της μουσικής παράδοσης του Πόντου. Η ερευνητική προσέγγιση εστιάζει σε παλαιότερες καταγραφές-ηχογραφήσεις και γίνεται προσπάθεια για τον εντοπισμό και την δημιουργική αξιοποίηση τους. Η μουσικολογική πραγμάτευση αυτής της διαδικασίας επιτυγχάνεται μέσω της επεξεργασίας και ανάλυσης των δομικών στοιχείων των διαφόρων κομματιών και μελωδιών, που προκύπτουν μέσω της έρευνας ή προϋπάρχουν. Η παρουσίαση παλαιών κομματιών στο σήμερα με μια πιο σύγχρονη και ολοκληρωμένη ματιά είναι το κύριο ζητούμενο, καθώς πέραν της διάσωσης πολυτίμου υλικού, με αυτό τον τρόπο εμπλουτίζεται κατά τη γνώμη μου η συγκεκριμένη μουσική παράδοση, αντλώντας και μεταπλάθοντας δομικά στοιχεία που συνθέτουν και ολοκληρώνουν την ίδια. Η καλλιτεχνική ερμηνεία και εκτέλεση έρχεται να συμπληρώσει όλα τα προηγούμενα σαν τελικό ζητούμενο και αφορμή για αναστοχασμό στη σημερινή εποχή. Ο λόγος για τον οποίον ενδιαφέρομαι για την εκπόνηση της συγκεκριμένης διδακτορικής διατριβής είναι και πάλι ένας τέτοιου είδους συγκερασμός μουσικού παρελθόντος και παρόντος, μέσω της δημιουργικής διαδικασίας της σύνθεσης και μελοποιίας. Κύριος άξονας είναι τα δημοτικά τραγούδια του Πόντου, από τα οποία μας σώζεται το ποιητικό κείμενο αλλά δεν υπάρχουν ενδείξεις για τη μελωδία τους ή ακόμα και τη ευρύτερη συνοδεία αυτών από μουσικά όργανα. Πρόκειται για ένα μεγάλο κεφάλαιο της ποντιακής μουσικής το οποίο παραμένει στάσιμο και σχεδόν αποτελεί μουσειακό είδος εδώ και πολλά χρόνια, καθώς κανένας στο παρελθόν δεν ασχολήθηκε σε επίπεδο σύνθεσης με το συγκεκριμένο ζήτημα. Στόχος αυτής της πρότασης είναι η μελοποίηση δημοτικών τραγουδιών του Πόντου, ώστε να αναδειχθεί η λογική συνέχεια του ποντιακού μουσικού γίνεσθαι, μέσα από τη ματιά ενός σπουδαστή, καθηγητή, εκτελεστή, ερευνητή, συνθέτη και ενορχηστρωτή.</p>

57.	Τσαχτάνης Αντώνιος	Ορχηστρικά Αποσπάσματα Ακροάσεων Κλαρινέτου Ελλήνων Συνθετών: Μελέτη του Ορχηστρικού Ρεπερτορίου του Κλαρινέτου στην Ελλάδα.	Μιλτιάδης Μουμουλίδης (επιβλέπων) Πέτρος Βούβαρης Αθανάσιος Ζέρβας	Οι ορχηστρικές ακροάσεις είναι ζωτικής σημασίας στην καριέρα ενός μουσικού καθώς αποτελούν καθοριστικό μέρος στη διαδικασία απόκτησης μίας επαγγελματικής θέσης σε ορχήστρα. Κατά την ακρόαση δίνεται στον μουσικό η ευκαιρία να αναδείξει τις ικανότητές του στην ερμηνεία εξαιρετικά απαιτητικού ρεπερτορίου, το οποίο σε μεγάλο βαθμό αποτελείται από ορχηστρικά αποσπάσματα έργων αναγνωρισμένων συνθετών. Τα αποσπάσματα αυτά επικεντρώνονται κυρίως σε ξένους συνθέτες, μη λαμβάνοντας υπόψη το Ελληνικό ρεπερτόριο, αφήνοντας κατ'επέκταση ερευνητικό κενό στην βιβλιογραφία αλλά και σημαντικό έλλειμμα στη διαδικασία των ακροάσεων καθώς οι Έλληνες συνθέτες έχουν δημιουργήσει πληθώρα εξαιρετικών έργων που αξίζουν αναγνώριση. Η παρούσα διατριβή σχεδιάστηκε με στόχο την μελέτη της κοινής πρακτικής, γύρω από τα κριτήρια επιλογής ορχηστρικών αποσπασμάτων και την αξιολόγηση των μουσικών κατά τις ακροάσεις, πάνω στην οποία θα βασιστεί η σύσταση ενός ρυθμιστικού πλαισίου επιλογής ορχηστρικών αποσπασμάτων το οποίο θα χρησιμοποιηθεί κατά την δημιουργία ενός corpus με ορχηστρικά αποσπάσματα Ελλήνων Συνθετών για κλαρινέτο. Το corpus θα περιλαμβάνει, εκτενή βιογραφία για κάθε συνθέτη και ανάλυση των επιλεχθέντων έργων. Επιπλέον, τα ορχηστρικά αποσπάσματα θα μελετηθούν και θα ηχογραφηθούν από τον ερευνητή, δημιουργώντας ένα πρωτότυπο ακουστικό αρχείο το οποίο θα αποτελέσει οδηγό για τους κλαρινετίστες. Τέλος θα λάβει χώρα η Καταγραφή ημιδομημένων συνεντεύξεων με θέμα, τα κριτήρια επιλογής ορχηστρικών αποσπασμάτων, τα κριτήρια αξιολόγησης των μουσικών κατά τις ακροάσεις και την εξέταση του corpus ορχηστρικών αποσπασμάτων Ελλήνων συνθετών, με κλαρινετίστες, αρχιμουσικούς και εξάρχοντες. Επιμέρους στόχος της παρούσας διατριβής αποτελεί ο εμπλουτισμός των ορχηστρικών αποσπασμάτων κλαρινέτου με ελληνικά μουσικά έργα και η προσφορά των εργαλείων που χρειάζονται στους κλαρινετίστες για την επέκταση του ρεπερτορίου τους και την ανάδειξη των ικανοτήτων τους.
58.	Τσέλιγκα Πολυξένη	Η διδακτική του ακορντεόν για αρχάριους ηλικίας 12 έως 18 ετών: Οργάνωση εκπαιδευτικού υλικού για τις τάξεις των Μουσικών Σχολείων	Κωνσταντίνος Ράπτης (επιβλέπων) Νατάσσα Οικονομίδου-Σταύρου Αθηνά Φυτίκα	Με την επικείμενη ερευνητική εργασία, θα επιχειρηθεί η διερεύνηση, η συγκριτική μελέτη και η κριτική επεξεργασία προγραμμάτων σπουδών και μεθόδων για τη διδασκαλία του ακορντεόν, τόσο στην Ελλάδα όσο και σε άλλες χώρες της Ευρώπης, με σκοπό τη διαμόρφωση και την πειραματική εφαρμογή μιας πρότασης διδασκαλίας, η οποία θα απευθύνεται σε μαθητές που ξεκινούν τη μουσική τους «θητεία», από την ηλικία των 12 ετών, ως μαθητές των Μουσικών Σχολείων της χώρας μας. Ως καθηγήτρια ακορντεόν στα Μουσικά Σχολεία ήρθα αντιμέτωπη με τις εξής δυσκολίες: Στο ΦΕΚ 2858 Αριθμ. 203617/Δ2 Αναλυτικά Προγράμματα Σπουδών Μαθημάτων Μουσικής παιδείας για τα Μουσικά Σχολεία (Γυμνάσια, Λύκεια) δεν υπάρχει αναφορά στο ακορντεόν, επομένως δεν υπάρχει ένα θεσπισμένο πρόγραμμα διδασκαλίας για το όργανο (γεγονός που συνεπάγεται μεγάλη ασάφεια ως προς τον καθορισμό και προγραμματισμό της ύλης, καθώς και των εκάστοτε παιδαγωγικών, μαθησιακών και μουσικών στόχων). Επιπλέον, λόγω μη επίσημης «αναγνώρισης» του ακορντεόν από το Υπουργείο Πολιτισμού δεν υπάρχει προκαθορισμένη ύλη για κάθε επίπεδο (αυτά που ορίζονται στις «ωδειακές σπουδές» ως προκαταρκτική, κατωτέρα, μέση, ανωτέρα, πτυχίο ή δίπλωμα) και κατά συνέπεια δεν υπάρχει ούτε καθορισμένο υλικό στο οποίο θα μπορούσε να ανατρέξει ο διδάσκων, ούτε θεσπισμένη αντιστοιχία ανάμεσα σε αυτά τα επίπεδα και τις έξι τάξεις του Μουσικού Σχολείου (από την Α' γυμνασίου ως την Γ' λυκείου). Αν αναλογιστεί κανείς πως το ακορντεόν συνεχίζει να αντιμετωπίζεται ως αποκλειστικά «λαϊκό» όργανο σε κάποια ωδεία, μουσικές σχολές αλλά και μουσικά σχολεία, ακολουθώντας μια εσφαλμένη νοοτροπία όσον αφορά τις τεχνικές απαιτήσεις του οργάνου και την κατάρτιση, τόσο των διδασκόντων όσο και των μαθητών, προκύπτει επιτακτική η ανάγκη για την οργάνωση του εκπαιδευτικού υλικού, τη σύνταξη ενός προγράμματος διδασκαλίας ανά επίπεδο, την αντιστοίχιση του επιπέδου ανά τάξη και ως απόρροια όλων αυτών την κατασκευή μελλοντικά και μιας μεθόδου που θα ανταποκρίνεται και θα περικλείει αυτές τις προτάσεις.
59.	Τσόγιας – Ραζακόφ Χρήστος ΕΝΑΡΞΗ ΑΝΑΣΤΟΛΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΕΑΡΙΝΟ ΕΞΑΜ 23-24	Έργα Ελλήνων συνθετών για όμπσε: δημόσια εκτέλεση και ηχογράφηση, καταγραφή, ευρητηρίαση	Κωνσταντίνος Χασιώτης (επιβλέπων), Κατρίν-Αννέτε Τσέντς, Κωνσταντίνος Καρδάμης	Το θέμα της προτεινόμενης διδακτορικής διατριβής περιλαμβάνει δύο σκέλη. Στο ερευνητικό σκέλος, θα δοθεί βαρύτητα στην έρευνα, συλλογή, καταγραφή και ευρητηρίαση έργων Ελλήνων συνθετών για τα όργανα της οικογένειας του όμπσε. Το δεύτερο σκέλος της διατριβής, θα πραγματοποιηθεί με βάση την προεργασία και σε συνάρτηση με το ερευνητικό σκέλος, και έχει σκοπό πρακτικό (εκτελεστικό). Η διατριβή έχει ως στόχο την ανάδειξη των έργων Ελλήνων συνθετών για όμπσε στην Ελλάδα και το εξωτερικό, μέσω σειράς παρουσιάσεων, συναυλιών και ηχογραφήσεων.

60.	Τσόγκας Γεώργιος	Νέες προσεγγίσεις και θέματα διδακτικής της λαϊκής βιολιστικής τέχνης στην σχολική μουσική εκπαίδευση.	Γερμανός Αχαλινοτόπουλος (επιβλέπων) Ιωάννης Ζαρίας Λελούδα Στάμου	Στην παρούσα έρευνα επιδιώκεται η διερεύνηση του μεθοδολογικού υποβάθρου στην εκμάθηση της βιολιστικής τέχνης του λαϊκού μουσικού πολιτισμού, μέσα από την αξιοποίηση των άτυπων και των τυπικών μορφών εκμάθησης των μουσικών οργάνων. Επιδιώκεται η αναζήτηση, η οργάνωση και η ευέλικτη αξιοποίηση νέων μεθοδολογικών πλαισίων, οι οποίες εμπνέονται από τις παραδοσιακές προφορικές πρακτικές μετάδοσης των λαϊκών οργανοπαικτών, αλλά και τη σύγχρονη άτυπη μουσική μάθηση. Τα παραπάνω, προσαρμοσμένα σε μια ανοικτή και πολυσυλλεκτική μέθοδο διδασκαλίας, θα οδηγήσουν στην πραγμάτωση μιας «υβριδικού» τύπου εκπαιδευτικής διαδικασίας, με στόχο την ενίσχυση της διδακτικής πράξης του λαϊκού βιολιού στην ελληνική εκπαίδευση. Ο σκοπός της έρευνας είναι ο σχεδιασμός ενός μεθοδολογικού πλαισίου εκμάθησης της ελληνικής λαϊκής βιολιστικής τέχνης, αποσκοπώντας να μελετηθούν οι βαθιές πτυχές του ζητήματος. Οι στόχοι της έρευνας είναι η οργάνωση και αξιοποίηση διδακτικών πρακτικών της άτυπης μουσικής μάθησης, η διαμόρφωση εκπαιδευτικού υλικού και η οργάνωση επιμέρους εκπαιδευτικών στόχων. Επιλέγεται η ποιοτική έρευνα ως στρατηγική. Το ερευνητικό σχέδιο της εργασίας είναι το συγχρονικό και θα κινηθεί με βάση τις συνεντεύξεις ποιοτικού χαρακτήρα σε συγκεκριμένο χρόνο. Πρόκειται για μελέτη παραδειγματικής περίπτωσης και το δείγμα αφορά τους διδάσκοντες της ελληνικής λαϊκής βιολιστικής τέχνης στη σχολική μουσική εκπαίδευση.
61.	Φούρλα Στυλιανή	Κουαρτέτα και σύνολα σαξοφώνου που περιλαμβάνουν μουσικούς ελληνικής καταγωγής. Η ανάπτυξη και η εξέλιξη τους στο πέρασμα του χρόνου	Μιλτιάδης Μουμουλίδης (επιβλέπων) Αθανάσιος Ζέρβας Ρενάτα Δαλιανούδη	Η διδακτορική έρευνα σκοπό έχει να εστιάσει στη μορφή του κουαρτέτου σαξοφώνων και του συνόλου σαξοφώνων (ή και μικτού συνόλου που περιέχει σαξόφωνα) ως σύνθεση και στις αλλαγές που έχουν επέλθει σε αυτή τη μορφή συνόλου στο πέρασμα των χρόνων. Ειδικότερα, στον Ελλαδικό χώρο έχουν δημιουργηθεί ποικίλα κουαρτέτα σαξοφώνων ή σύνολα στα οποία κυρίαρχο μουσικό όργανο είναι το σαξόφωνο περίπου τα τελευταία 30 χρόνια, από όταν και άρχισε να γίνεται δημοφιλές στη χώρα. Καθώς μέχρι και σήμερα δεν έχει πραγματοποιηθεί κάποια σαφής καταγραφή των συγκεκριμένων συνόλων στην Ελλάδα, σκοπός της συγκεκριμένης έρευνας είναι να παρουσιαστούν λεπτομερώς και να αποτυπωθεί η πορεία και η δράση τους. Στην ερευνητική αυτή εργασία θα πραγματοποιηθεί αρχικά μια ιστορική ανασκόπηση στη δημιουργία και εξέλιξη του σαξοφώνου. Το σαξόφωνο ως ένα «νέο» μουσικό όργανο, καθώς εφευρέθηκε μόλις κατά το τέλος του 19ου αιώνα και έγινε ευρέως γνωστό ουσιαστικά κατά την 3η-4η δεκαετία του 20ου αιώνα, ακόμη «δοκιμάζεται» και αποτελεί μέρος ποικίλων συνόλων ανά τον κόσμο. Ωστόσο, έως και σήμερα πολλές μελέτες, άρθρα και διατριβές έχουν ασχοληθεί με τη μελέτη των συνόλων σαξοφώνων που έχουν δημιουργηθεί ήδη από τα πρώτα χρόνια που κατέστη δημοφιλές. Πολλές από τις μελέτες αυτές υποστηρίζουν πως η μορφή του κουαρτέτου σαξοφώνων καθώς και το ρεπερτόριό του άρχισε να αναπτύσσεται ήδη από την αρχή ή τα μέσα του 20ου αιώνα. Στην πραγματικότητα όμως η ιστορία των κουαρτέτων σαξοφώνων ξεκινά από το δεύτερο μισό του 19ου αιώνα (Sheehan 2021, 2). Το σαξόφωνο σχεδιάστηκε από τον Adolphe Sax ως ένα ορχηστρικό μουσικό όργανο. Η πρώτη σύνθεση που περιείχε σαξόφωνο ήταν για ένα σεξτέτο με το όνομα "Hymn Sacre", από τον Hector Berlioz, η οποία έκανε πρεμιέρα στο Hertz-Hall του Παρισιού στις 3 Φεβρουαρίου 1844 (Graham 1981, 3). Ο Adolphe Sax υποστήριζε έως το τέλος της ζωής του τη δημιουργία συνόλων αποτελούμενα από σαξόφωνα, καθώς θεωρούσε πως πρέπει να εξελιχθούν και πως η ομοιογένεια που το σαξόφωνο μετέδωσε στη στρατιωτική μπάντα θα μπορούσε να λειτουργήσει και ανεξάρτητα από τη συμμετοχή του σε αυτή. Ήδη από το 1844 ο Léon Escudier είχε γράψει ότι «θα μπορούσε να είναι στην πραγματικότητα ένα κουαρτέτο σαξοφώνων [. . .] αυτός είναι ένας νέος κόσμος που ανοίγει για την ορχηστρική τέχνη (Cottrell 2012, 257). Στην Ευρώπη, ο προτιμητέος συνδυασμός των κουαρτέτα κλασικού σαξοφώνου είναι συνήθως σοπράνο, άλτο, tenόρο, βαρύτονο, ενώ στις ΗΠΑ ο συνδυασμός 2 άλτο, tenόρο και βαρύτονο έχει χρησιμοποιηθεί ορισμένες φορές, ειδικά στο πρώτο μισό του 20ου αιώνα (Cottrell 2012, 259-60). Τη μορφή αυτή καθιέρωσε με το πρώτο κουαρτέτο σαξοφώνων που δημιούργησε ο Marcel Mule με τους συναδέλφους του από το στρατιωτική μπάντα της οποίας αποτελούσαν μέλη το 1928. Το σύνολο αυτό ονομάστηκε κουαρτέτο σαξοφώνων Marcel Mule, ο ίδιος πάντα έπαιζε το σοπράνο σαξόφωνο και το συγκεκριμένο κουαρτέτο δραστηριοποιούνταν για περισσότερα από 40 χρόνια, κατέχοντας τεράστια αναγνώριση με λίγες αλλαγές στα μέλη κατά τη διάρκεια που ήταν ενεργό (Ingham 1998, 65). Όσον αφορά τα σύνολα σαξοφώνων, εκεί υπάρχει ιδιαίτερα μεγάλη ποικιλία σχετικά με τη σύσταση και οι συνδυασμοί είναι πολλοί. Στο εξωτερικό όπως είναι φυσικό έχει δημιουργηθεί ιδιαίτερα μεγάλος αριθμός κουαρτέτων ή συνόλων σαξοφώνων, καθώς η ενασχόληση με το όργανο έχει αρχίσει πολλές δεκαετίες πριν από τη γνωριμία των Ελλήνων με αυτό. Ως εκ τούτου το υπάρχον ρεπερτόριο για τα συγκεκριμένα σύνολα είναι ευρύ και ποικίλο, βοηθώντας έτσι και όλα τα νεοσύστατα σύνολα να επιλέξουν τα μουσικά έργα που θα ερμηνεύσουν. Στα πλαίσια της καταγραφής των συνόλων σαξοφώνων στην Ελλάδα, θα συμπεριληφθούν στην έρευνα τα βιογραφικά σημειώματα όσων συμμετείχαν σε αυτά, το ρεπερτόριο που χρησιμοποίησαν σε εμφανίσεις, η υπάρχουσα δισκογραφία αλλά και η πορεία τους από τη δημιουργία έως και σήμερα ή έως τη διάλυσή τους. Επιπρόσθετα, θα γίνει προσπάθεια για καταγραφή των μουσικών έργων που συντέθηκαν αποκλειστικά για τους εκτελεστές των συνόλων αυτών ή για ολόκληρο το σύνολο. Σχετικά με τη μεθοδολογία που θα χρησιμοποιηθεί στην προτεινόμενη διδακτορική διατριβή, αυτή θα περιλαμβάνει αρχικά ιστορική ανασκόπηση της δημιουργίας και της εξέλιξης του σαξοφώνου, όπως επίσης και των μουσικών συνόλων που περιελάμβαναν το σαξόφωνο ήδη από τα πρώτα χρόνια χρήσης του, με τη μέθοδο της βιβλιογραφικής

				επισκόπησης. Για την καταγραφή των κουαρτέτων και συνόλων σαξοφώνου θα πραγματοποιηθούν προσωπικές συνεντεύξεις από τα μέλη των συνόλων. Η σχετική βιβλιογραφία και αρθρογραφία θα αναζητηθεί από το διαδίκτυο, από βιβλιοθήκες πανεπιστημίων και δημοτικές, καθώς και από προσωπικές συλλογές των ίδιων των συμμετεχόντων στα σύνολα. Αφού παρουσιαστούν όλα τα δεδομένα, σκοπός είναι να εξαχθούν συμπεράσματα και να διατυπωθούν προβληματισμοί σχετικά με τη δημιουργία συνόλων σαξοφώνου στην Ελλάδα, όπως: <ul style="list-style-type: none"> • Ποιοι είναι οι λόγοι που τα σύνολα αποτελούνται από σαξόφωνα στην πλειοψηφία τους διαλύονται με την πάροδο των χρόνων; • Γιατί πολύ συχνά αλλάζει η σύσταση ως προς τα μέλη των συνόλων; • Υπάρχει ενδιαφέρον από το κοινό για τη δραστηριοποίηση των συνόλων αυτών; πόσο παίζει ρόλο σε αυτό στη διάρκεια τους;
62.	Φωτιάδης, Δημοσθένης	Το συμφωνικό έργο του Χρήστου Δέλλα: ιστορική έρευνα, καταγραφή, κριτική και ερμηνευτική έκδοση.	Κωνσταντίνος Χασιώτης (επιβλέπων), Αθανάσιος Ζέρβας, Γεώργιος Σακαλλιέρος	Η παρούσα μελέτη επιδιώκει να διερευνήσει το συμφωνικό έργο του βιολιστή, μουσικοπαιδαγωγού και συνθέτη Χρήστου Δέλλα με σκοπό την καταγραφή του καθώς και την δημιουργία μιας σύγχρονης κριτικής και ερμηνευτικής έκδοσης μέρους του έργου του. Ενδεικτικά αναφέρεται ότι το σωζόμενο συμφωνικό του έργο αποτελείται από δεκατρείς συμφωνίες (πέντε με την επωνυμία «Ελληνική», δυο με συμμετοχή χορωδίας), τέσσερα συμφωνικά ποιήματα, ένα κοντσέρτο για βιολί και ένα για πιάνο (και τα δύο με την επωνυμία «Ελληνικά»), δυο εισαγωγές και άλλα επτά συμφωνικά έργα μικρότερης διάρκειας (Μακεδονικός Χορός, Δραματικό Πρελούδιο, Ελεγεία, Ελληνική Ρομάντζα, Μακεδονική Ραψωδία, Το Πανηγύρι, Vals de Concert). Το σύνολο του συμφωνικού του έργου είναι ανέκδοτο και υπάρχει σε χειρόγραφο μορφή, πρωτότυπη και σε αντιγραφή. Η καταγραφή και κριτική έκδοση πρόκειται να πραγματοποιηθεί με τις πλέον σύγχρονες μεθόδους προκειμένου να δημιουργηθεί μια επιστημονική, ερμηνευτική έκδοση και με τον τρόπο αυτό η παρούσα μελέτη να συμβάλει στην διάσωση και προώθηση του συμφωνικού έργου του Χρήστου Δέλλα αλλά και της Ελληνικής συμφωνικής μουσικής εν γένει. Στους επιμέρους στόχους της μελέτης είναι η δημιουργία ψηφιακού ακουστικού τεκμηρίου είτε συναυλία μέρους του επιμεληθέντος ρεπερτορίου από συμφωνική ορχήστρα.
63.	Χαλναρίδης, Χρήστος	Σύνθεση έργων που περιέχουν αυτοσχεδιασμό και διερεύνηση της λειτουργικότητας ενός σημειογραφικού μοντέλου	Γεώργιος Κυριακάκης (επιβλέπων) Πέτρος Βούβαρης Δανάη-Μαρία Στεφάνου	Επιχειρώντας να προσδιορίσω το ρυθμιστικό πλαίσιο μέσα στο οποίο εκδηλώνεται η δημιουργικότητα του ερμηνευτή όταν αυτός έρχεται αντιμέτωπος με μία παρτιτούρα ανοιχτής φόρμας, αναπτύσσω ένα πρωτότυπο συμβολικό σύστημα το οποίο επιτρέπει μια καθοδηγούμενη δημιουργική παρέμβαση. Οι σημειογραφικές παράμετροι που εφαρμόζονται προσφέρονται ως μια ουδέτερη διεπαφή κοινών σημείων για την μελέτη των αντιδράσεων απέναντί της. Η ανάλυση των δεδομένων εστιάζει στην άποψη των συμμετεχόντων όσον αφορά στο ρόλο τους ως συν-δημιουργοί και στον τρόπο με τον οποίο αυτός πραγματοποιείται. Πιο συγκεκριμένα, επιχειρείται η αναγνώριση των ποιοτικών χαρακτηριστικών της ερμηνείας κάθε ατόμου μέσα στο σύνολο και κάθε συνόλου χωριστά. Πραγματοποιήθηκαν δύο με τρεις πρόβες με την παρουσία μου ως παρατηρητή και μία συναυλία. Προσπάθησα να μην προπαγανδίσω την κάθε ερμηνεία παρά μόνο να προσφέρω επεξηγήσεις όσον αφορά στις εκτελεστικές πιθανότητες κάθε σημειογραφικού συμβόλου. Βιντεοσκοπήσεις και ηχογραφήσεις παρέχουν το βασικό αντικείμενο της μελέτης. Αποφάσισα να χρησιμοποιήσω την ψηφιακή καταγραφή και την μεταγραφή ως αναλυτική μέθοδο για την κατανόηση της πρόθεσης και της διαχείρισης του μουσικού λεξιλογίου εμπνευσμένος από την διαδεδομένη χρήση της στον χώρο της τζαζ και την εθνομουσικολογία. Κατάφερα να συγκρίνω ερμηνείες του ίδιου έργου από διαφορετικά σύνολα και διαφορετικές εκδοχές κάθε έργου από το ίδιο σύνολο. Εστίασα στον τρόπο με τον οποίο οι ερμηνευτές διαχειρίστηκαν το μουσικό υλικό, είτε αυτοσχεδίασαν είτε όχι, έτσι ώστε να καταλήξω σε κάποια συμπεράσματα σχετικά με την έκφραση και την αναλυτική σκέψη. Για να το καταφέρω αυτό, στα έργα μου παρουσίασα μια προσχέδια ιδέα και συνεπώς κάθε βήμα ανάπτυξης της γινόταν εύκολα αντιληπτό. Παράλληλα, για να επιβεβαιώσω ζητήματα που αφορούσαν στην αποτελεσματικότητα της παρτιτούρας, την ανατροφοδότηση και την αισθητική πραγματοποίησα ημιδομημένες συνεντεύξεις κατά τη διάρκεια των προβών και έπειτα, στοχεύοντας σε μια πιο ευλικρινή και άμεση αντίδραση των ερμηνευτών κατευθύνοντας την κριτική τους ανάλογα.
64.	Χόνδρου Δήμητρα	Ο ιστορισμός ως έρευνα αναζήτησης της λαϊκής και θρησκευτικής παράδοσης στη Ρομαντική Γαλλική ιστορική όπερα του 19ου αιώνα.	Ιωάννης Ζγούρας (επιβλέπων) Αγγελική Καθαρίου Αθανάσιος Ζέρβας	Η παρούσα ερευνητική πρόταση έχει ως στόχο την έρευνα μιας συγκεκριμένης ιστορικής περιόδου - του μακρού 19ου αιώνα υπό το πρίσμα της οπερατικής δημιουργίας, ώστε να αναδειχθούν τα ιδιώματα που ενστερνίστηκε η ιστορική όπερα από τη λαϊκή και θρησκευτική παράδοση.

65.	Χριστοφακάκης Εμμανουήλ	Τρόποι διεύρυνσης του ρόλου του ερμηνευτή σε μια πρωτότυπη σύγχρονη σύνθεση όπερας δωματίου	Αγγελική Καθαρίου (επιβλέπουσα) Αθανάσιος Ζέρβας Άννα-Μαρία Ρεντζεπέρη	Στην παρούσα πρόταση, βασικό ερευνητικό αντικείμενο αποτελεί η μελέτη των τρόπων με τους οποίους ο ερμηνευτής μπορεί να διευρύνει το ρόλο του κατά τη διάρκεια τόσο της δημιουργίας ενός έργου όσο και της παρουσίασης αυτού, αποκλίνοντας αρκετά από την καθιερωμένη προσέγγιση. Επίσης, βασικός στόχος είναι η ίδια η δημιουργία και παρουσίαση ενός πρωτότυπου έργου όπερας δωματίου, μέσα από την ερευνητική διαδικασία της εργασίας. Η ερευνητική μεθοδολογία που θα ακολουθηθεί έχει κυρίαρχα πειραματικό χαρακτήρα και αφορά δοκιμές που θα γίνουν στα στάδια της σύνθεσης, της μουσικής και σκηνοθετικής προετοιμασίας και της παρουσίασης στο κοινό. Ο γράφων θεωρεί ότι η ανωτέρω διαδικασία έχει ευεργετική επίδραση τόσο για τον ερμηνευτή διευρύνοντας την αντίληψή του, όσο και για το καλλιτεχνικό αποτέλεσμα.
66.	Ψαράδελλης, Ευστράτιος	Τεχνικές ερμηνείας των συνθέσεων των Ρωμίων Λυράρηδων της Πόλης του 1900. Γλώσσα συγγραφής: Ελληνική	Σωκράτης Σινόπουλος (επιβλέπων) Ιωάννης Ζαρίας Παναγιώτης Πούλος	Οι Ρωμιοί λυράρηδες συγκαταλέγονται ανάμεσα στους σημαντικούς εκφραστές και δημιουργούς της μουσικής παράδοσης της Κωνσταντινούπολης του 1900. Όσες συνθέσεις τους διασώζονται αποτελούν παρακαταθήκη για την παράδοση της πολιτικής λύρας, σημαντικής καλλιτεχνικής, ιστορικής, επιστημονικής και εκπαιδευτικής αξίας. Η παρούσα έρευνα στοχεύει στο να συγκεντρώσει και να αναλύσει τις γραπτές και ηχητικές καταγραφές των συνθέσεων αυτών. Μέσω θεωρητικής και τεχνικής ανάλυσης, να διερευνήσει και να προτείνει πώς το σώμα αυτών των έργων μπορεί να αποτελέσει βάση και πεδίο για την ανάπτυξη άρτιας τεχνικής παιξίματος, ικανής να υποβοηθήσει, να αναβαθμίσει και να εξειδικεύσει τις ερμηνευτικές δεξιότητες των σύγχρονων λυράρηδων. Τελικώς, με την εκτέλεση των έργων βασισμένη σε μια σύγχρονη ερμηνευτική προσέγγιση και καλλιτεχνική θεώρηση, σκοπεύει να συμπληρώσει το ερμηνευτικό κενό και να συμβάλει στην ήδη ευρεία και αναπτυσσόμενη παρουσία της πολιτικής λύρας στο σύγχρονο μουσικό και καλλιτεχνικό γίγνεσθαι.